నీ గుండె గూటిలో

Akshaya & Suvarna

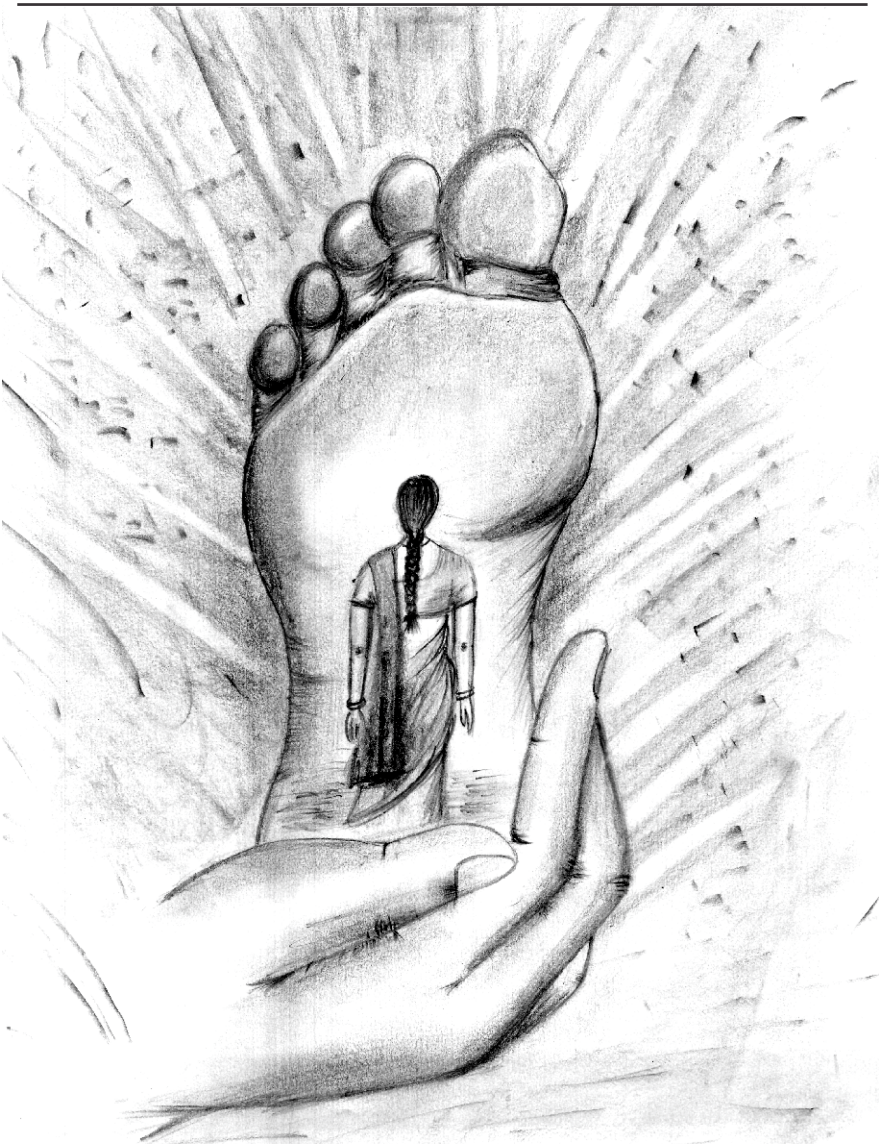

Nee Gundegutilo
అక్షయ & సువర్ణ

Autobiography
with Sketches

NEE GUNDEGUTILO

Akshaya
B Year
TGSWRDC, Nizamabad.

&

Suvarna
B Year
TGSWRDC, Nizamabad.

SCHOOL OF
EMERGING WRITERS

We sincerely thank

Dr. ALAGU VARSHINI

Secretary, TGSWREIS

Book Title : Nee Gundegutilo
Author : Akshaya & Suvarna
Chief Editor : Dr. K. Sandhya Deepthi
ISBN : 9789348512970
First Edition : 2024

Copyright© **Akshaya & Suvarna**
The authors are responsible for the contents of their papers compiled in the publication. The publishers or the printers or the editors are not responsible to any consequences of copyright infringement for the works presented in this volume. In spite of best efforts, there could be some errors in this publication and the reaches are requested to communicate any errors to the editors to avoid any such errors in future.

Paramount Publishing House
Plot No. A-531, H.No. 4-32-521, Phase-1, Allwyn Colony, Kukatpally, Hyderbad.
Ph. 7799000082
Sales Offices:
Hyderabad
Plot No. A-531, H.No. 4-32-521, Phase-1, Allwyn Colony, Kukatpally, Hyderbad.
Ph. 7799000082
New Delhi
C/14, SDIDC Work Centre Jhilmil Colony, New Delhi-100095,
paramountpublishers@gmail.com I alluriasr2005@yahoo.com
Published by Krishna Prasad Alluri for Paramount Publishing House and printed by him at Sai Thirumala Printers.

SCHOOL OF
EMERGING WRITERS
TGSWREIS

ఆనందవాణి

ఈ 'నీ గుండె గూటిలో' అనే నవలిక ఎం.అక్షయ, బి.సువర్ణ యువ రచయిత్రుల మొదటి రచన. నిజామాబాద్ జిల్లాలోని వ్యవసాయ కుటుంబంలో జరిగిన ప్రేమకథ ఇది.

యువత సెల్‌ఫోన్ చూస్తూ గడుపుతున్న ఈ రోజుల్లో పుస్తకాలు, సాహిత్యం చదివేవాళ్ళు కన్పిస్తేనే సంతోషం అన్పిస్తుంది. అలాంటిది సాహిత్యం నవలలు రాస్తున్న యువతుల్ని చూస్తే తెలుగుభాషకు ఉజ్వల భవిష్యత్తు ఉందనిపిస్తుంది. డిగ్రీ చదువుతున్న అక్షయ, సువర్ణలు నవలిక రాయడం ఎంతో సంతోషాన్ని కలిగిస్తుంది. తెలుగు భాషాభివృద్ధిలో ఇలాంటి రచనలు ఎంతో సకారాత్మక ప్రభావాన్ని కలిగిస్తాయి.

ప్రపంచ సాహిత్యానికి ప్రధాన వనరు 'టెన్షన్ థియరి'. ఈ నవలికలో రచయిత్రులు టెన్షన్ థియరిని చక్కగా ఉపయోగించి నవలను పండించారు. ఇది అబ్బన్న – సుజాతల ప్రేమకథ. ఇది కొంత సినిమా కథ లక్షణాన్ని కలిగి ఉంది.

నవలికలో సుజాత – అబ్బన్నల మధ్య ప్రేమ చిగురించిన తీరు సహజంగా ఉంది. ఇందులో గ్రామాల పేర్లు, మనుషుల పేర్లు దుబాయి పోయి డబ్బులు సంపాదించడం లాంటివి నిజామాబాద్ జిల్లా సంస్కృతిని ప్రతిబింబిస్తాయి.

నవలలో హీరోహీరోయిన్లు వ్యవసాయ సంస్కృతిలోని వారు. బ్రతకడానికి కూలిపని, పంట కోతలు, వ్యవసాయ పనులు చేస్తూ సాధారణ జీవితాన్ని కలిగి ఉంటారు. హీరోయిన్ బ్రతికిఉన్నంత కాలం అహానికి గురైనా, ఆమె చనిపోగానే ఆమె తల్లిదండ్రులు చిన్నపిల్లలను ఆదుకోవడం మనుషుల మనస్తత్వాన్ని సున్నితంగా తెలుపుతుంది.

రచయిత్రులు సమాజాన్ని మరింతగా అధ్యయనం చేయాలి. ఇతర కథల్ని నవలల్ని చదివి మరింతగా కొత్త కొత్త విషయాల మీద నవలల్ని రాయాలి.

‘సాధనమున పనులు సమకూరు ధరలోన’ అన్నట్లు సాధన చేస్తే తెలుగులో ఉత్తమ రచయిత్రులు తయారవుతారు.

TSWREIS, నిజామాబాద్ కాలేజీ అధ్యాపకబృందం, సొసైటీ వారు విద్యార్థుల రచనా సంస్కృతిని అభివృద్ధి చేయాలని సంకల్పించి విద్యార్థుల చేత కొత్త కొత్త అంశాలమీద చక్కగా రాయిస్తున్నారు. ఇది తెలుగుప్రాంత ఉజ్వల భవిష్యత్తుని సూచిస్తుంది. సృజనాత్మక రచనల వల్ల యువతి యువకుల్లో సున్నితత్వం పెరుగుతుంది. కళాత్మకత అభివృద్ధి వల్ల సామాజిక సంబంధాలు వికసిస్తాయి. తెలుగు భాష రక్షించబడుతుంది.

TSWREIS లో స్కూల్ ఆఫ్ ఎమర్జింగ్ రైటర్స్, కో ఆర్డినేటర్ డాక్టర్ సంధ్యాదీప్తి గారు, అధ్యాపకబృందం వారి కృషి అభినందనీయం.

– కందకుర్తి ఆనంద్
సెల్ : 9951939737

Author's Note

S

CHIEF EDITOR:
Dr. K. Sandhya Deepthi

ILLUSTRATIONS BY:
Deepika Kondra
B.Com III Year

Letter to the Readers

To exist, is to create. We wish our young souls to become creators of stories —stories that talk that sing, that move; stories that show and wish to be seen. School of Emerging Writers is enthralled by the essential vision, which is to democratise creativity: to let the minds of our up-and-coming generation of story-tellers delve into every possible dimension of thought, to let their imagination unfold the 'very own' narratives and to let their expression be channeled around ways which leave a liberal room to manoeuvre in the process of self-discovery.

The Book-Writing Project is keen to reconnoiter the process of sharing common imagination and how such a united creative spirit eventually shapes assertiveness among students towards thought. Academics establish strict frontiers; sometimes, institutionalise the charisma of growing and learning within the classroom contexts. Nevertheless, no one is better than a mentor who can map through the mental geography of student community. As a diverse range of skills among students are ceasing to evolve due to a lack of diversity in opportunities— primarily in the arts — one needs to choose to be disquiet about limiting someone's potential by not creating opportunities. Because, as teachers and leaders, we need to create spaces; spaces that accommodate all variety of talents. For that reason, an initiative as this becomes instrumental in constructing one's own creative capabilities outside the traditional framework of academics; discovering and trusting their own selves as capable individuals. We therefore, dream of a liberal space where the boundaries of language, of genre and of subject are discerningly alleviated, helping students stand up to their own individual and collective anxieties.

The famous martial artist, cultural icon and often ideally referred to as "artist + philosopher", Bruce Lee states, "You must be shapeless, formless, like water. When you pour water in a cup, it becomes the cup. When you pour water in a bottle, it becomes the bottle. When you pour water in a teapot, it becomes the teapot. Water can drip and it can crash. Be water, my friend." 'To be water', as Bruce Lee unequivocally suggests, be the life-force of this endeavour; be immeasurably accommodative of everything and every infinitesimal idea sparkling far away in the imaginative minds of this young generation. Discover the brightest and the farthest stars.

Dr. K. Sandhya Deepthi
Coordinator,
School of Emerging Writers,
TGSWREIS.

S.No. Title	Page. No.

చాప్టర్–1

1) పిల్లల చదువులు

2) నాని లేవరా!

3) ఎలా ప్రేమించుకున్నారు?

4) సుజాత కుటుంబం

5) అబ్బన్న కుటుంబం

6) తెలియని అనుభూతి

7) పొలంలో నాటు వేయటం

8) నీతో ఉంటె చాలు

9) తెలియని ఆనందం

10) ఊరు వదిలి వచ్చాడు

11) వాదించలేకపోయాడు

12) నేనూ నీతో వస్తా

బ్రేక్–1

13) బస్సులో ప్రయణిస్తూ

14) తనకున్న నమ్మకం

15) దుర్గా మాత సన్నిధిలో

చాప్టర్–2

16) బక్కన బాధ

17) నీ ఇష్టమే నా ఇష్టం

18) యజమాని భార్య

19) అమ్మవాళ్ళు గుర్తుకొస్తున్నార

S.No. Title Page. No.

బ్రేక్–2

20) సుజాత శ్రీమంతం
21) అబార్షన్ చేయించారు
22) అందరికి దూరంగా
23) కళ్ళలో ఆనందం
24) మెరుపులు మెరుస్తున్నాయి
25) ఆనందానికి అవధులు లేవు
26) నిండు గర్భిణిగా ఉన్నప్పుడు
27) బుజ్జ తినిపించేవాడు
28) వేసవి కాలం కావడంతో
29) ఆశలు నెరవేరలేదు
30) మారెందుకు చెప్పలేదమ్మ

చాప్టర్–3

31) సంతోషంతో ఉప్పొంగిపోయాయి
32) తెలియని అయోమయం
33) కన్నీటి పర్యంతమయ్యాడు
34) ఆఖరి చూపు చూడలేకపోతుందని
35) సమాధి చేస్తున్నారు
36) గుండెధైర్యం చేసుకొని
37) మాటను చెవికెక్కించుకోలేదు
38) అమ్మ గుర్తుకొస్తుంది
39) కుమిలిపోతూ ఏడ్చేది
40) ఇంటి దగ్గరే చదువుకుంటాను

1. పిల్లల చదువులు

ఒక చిన్న ఇంట్లో అమ్మ, నాన్న, కొడుకు, కూతురు ఉండేవారు. వాళ్ల నాన్న చిన్నప్పటి నుండి దుబాయిలో పని చేస్తూ ఇంటికి డబ్బులు పంపేవాడు. వాళ్ల అమ్మ ఇంటిదగ్గర తనకు వచ్చిన పని చేస్తూ తన పిల్లలను గారాబంగా చూసుకుంటూ ఉండేది. అలా పిల్లలకు ఎలాంటి లోటు లేకుండా చూసుకునేది. కొడుకు పేరు అరుణ్. ఒకటవ తరగతి నుండి నాల్గవ తరగతి వరకు (ముప్కాల్)లో ప్రాథమిక పాఠశాలలో చదివాడు. ఐదవ తరగతి నుండి ఆరవ తరగతి వరకు (అబ్బాపూర్) జిల్లా పరిషత్ ఉన్నత పాఠశాలలో చదువుకున్నాడు. తరువాత ఏడవ తరగతి నుండి నవీపేట్ గవర్నమెంట్ హాస్టల్‌లో చేరాడు. పదవ తరగతి వరకు అక్కడే చదివాడు. అరుణ్‌కు పదవ తరగతిలో 1000కి 720 మార్కులు వచ్చాయి. తరువాత పదకొండవ తరగతికి నిజామాబాద్ ప్రగతి కళాశాలలో చేరాడు. కూతురు అరుణ. అరుణనీ రెండవ తరగతి వరకు (ముప్కాల్)లో చదివించారు. మూడవ తరగతి నుండి నాల్గవ తరగతి వరకు (అబ్బాపూర్) ప్రాథమిక పాఠశాలలో చదువుకుంది. తరువాత ఐదవ తరగతికి (ప్రవేశ పరీక్ష) రాసింది. ధర్మారం-బి గురుకుల పాఠశాలలో సీటు వచ్చింది. ఐదవ తరగతి నుండి హాస్టల్‌లో చేరింది. ఇలా వీరి చదువులు కొనసాగుతూ ఉంది.

కొన్ని రోజులకు అరుణ్ పదకొండవ తరగతి చదువుతున్నాడు. అరుణ తొమ్మిదవ తరగతి చదువుతుంది. దసరా సెలవులకు అరుణ్, అరుణ ఇద్దరు ఇంటికి వచ్చారు.

2. నానీ లేవరా

వీరి తల్లిదండ్రుల పేర్లు సుజాత, అబ్బన్న.

సుజాత ప్రొద్దున్నే ఐదు గంటలకు లేచి ఇంటి పనులు పూర్తి చేసి, తలస్నానం చేసింది. ఆ తరువాత దేవుని గదిలోకి వెళ్ళి పూజ చేసి, తన పిల్లలకు ఎలాంటి లోటు రాకూడదని, వాళ్ళు ఎప్పుడు సంతోషంగా ఉండేలా చూడమని దేవుడిని మొక్కింది.

ఆ తరువాత పిల్లలను నిద్ర లేపుతుంది. నాని లేవరా! నీతోటి వారందరు లేచి, చక్కగా స్నానం చేసి ఆడుకుంటున్నారు. లేవర లేచి మొహం కడుక్కో లే.. అంటూ అరుణ్‌ని నిద్ర లేపుతుంది. అలా అరుణ్ మెలుకవకి వచ్చాడు. మంచం పైనుండి లేచి బయటకు వచ్చాడు. అరుణ్ వాళ్ల అమ్మ చెప్పింది వింటాడు కాని, అరుణ అలాంటిది కాదు. సుజాత ఎంత లేపిన లేచేది కాదు. ఆలస్యంగా నిద్రలేచి, మోహం కడుక్కొని స్నానం చేసి వచ్చింది. అరుణ్, అరుణ ఇద్దరు కలిసి టివి చూస్తూ కూర్చున్నారు. అమ్మా చాయ్ తీసుకురా అంటూ అరిచింది అరుణ. అప్పటిలోపు అరుణ్ చాయ్ తాగి, తిని కూర్చున్నాడు. అరుణకు వేడి వేడిగా చాయ్ బిస్కెట్స్ తీసుకొని వచ్చి ఇచ్చింది సుజాత. అరుణ చాయ్ తాగి అలాగే కూర్చొని టివి చూస్తూ ఉంది. సుజాత బీడీలు చేస్తుంది. అనుకోకుండా కరెంటు పోయింది. కొద్దిసేపటికి వాళ్ల నాన్న దుబాయి నుండి ఫోన్ చేసాడు. పిల్లలిద్దరు వాళ్ల నాన్నతో చాలాసేపు మాట్లాడి వాళ్ల అమ్మకి మాట్లాడమని ఇచ్చారు. అలా మాట్లాడుతున్న సమయంలో వాళ్ల నాన్నకి డ్యూటికి టైమ్ కావడంతో ఫోన్ పెట్టేసాడు.

AMBIKA DARBAR

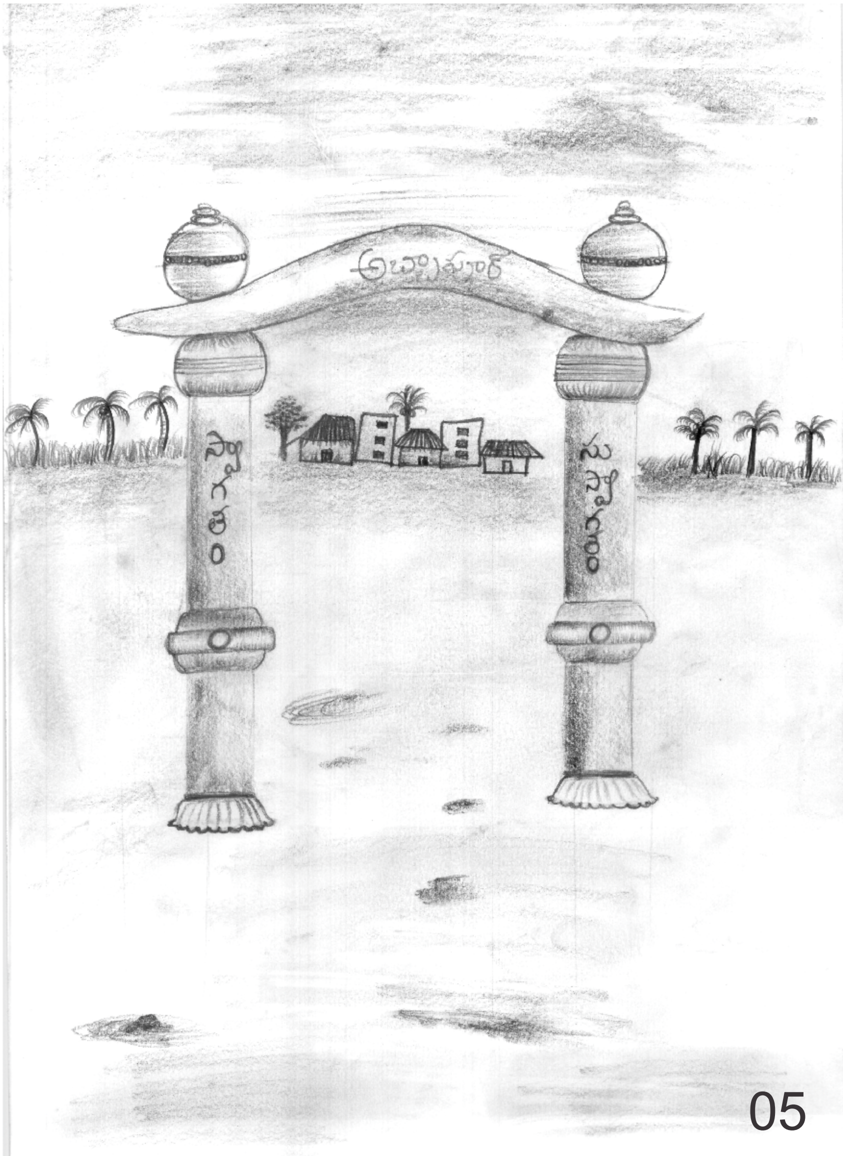
స్వాగతం
సుస్వాగతం

3. ఎలా ప్రేమించుకున్నారు

3) ఆ తరువాత ముగ్గురు కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కూర్చున్నారు. అలా మాట్లాడుతూ ఉండగా వాళ్ళ అమ్మ నాన్నల పెళ్ళి ప్రస్తావన వచ్చింది. వాళ్ల అమ్మ నాన్నల పెళ్ళి ఎలా జరిగిందో చెప్పమని అడిగాడు అరుణ్. ఇప్పట్లో ముగిసేది కాదు, మళ్ళీ వీలైనప్పుడు చెబుతాను అంటుంది సుజాత. ఇప్పుడే చెప్పమ్మా తెలుసుకోవాలని ఉంది. మా స్నేహితులు కూడా నన్ను అడుగుతున్నారమ్మా. మా అమ్మ నాన్నలది ప్రేమ వివాహం అని చెప్పినప్పటినుండి మా స్నేహితులు మీ అమ్మ నాన్నల పెళ్ళి ఎలా జరిగింది? ఎలా ప్రేమించుకున్నారు? ఎవరు మొదటగా చూసారు..? అంటూ ఇలా చాలా ప్రశ్నలు వేస్తున్నారమ్మ. వాళ్ళు వేసే ప్రశ్నలకు సమాధానం చెప్పలేకపోతున్నాను. చెప్పమ్మ అని అడిగింది అరుణ. అరుణ అలా అడగగానే సరే, మా కథనే ఒక కథ రూపంలో పాత్రల పేరుతో సహా చెప్తాను వినండి అంటూ చెప్పడం మొదలు పెట్టింది. సుజాత అబ్బాన్న వాళ్లది ఒకటే ఊరు. ఊరు పేరు అబ్బాపూర్.

4. సుజాత కుటుంబం

సుజాత తల్లిదండ్రులు లక్ష్మి, బక్కన్న. సుజాత వాళ్లు ఇద్దరు అక్కా చెల్లెళ్లు. సుజాత చిన్నది. వాళ్ల అక్క పేరు జ్యోతి. సుజాత చిన్నది కావడంతో ఇంట్లో వారు తనకు చాలా గారాబం చేసేవారు. బక్కన్నకు సుజాత అంటే చెప్పలేనంత ఇష్టం. సుజాత చేసే చిలిపి చెష్టలను చూస్తూ మురిసి పోయేవాడు. బక్కన్న ఎప్పుడైనా బయటకు వెళ్లినప్పుడు సుజాత కోసం ఏదైనా తీసుకొని వచ్చేవాడు. అలా వాళ్ల నాన్న చేతిలో తన కోసం తీసుకొచ్చినవి చూసి సంతోషంతో పొంగిపోయేది. తన కళ్ళలో ఆనందం చూస్తూ మురిసిపోయేవాడు బక్కన్న. సుజాత, బక్కన్నకు ఒక కొడుకులా అండగా ఉండేది. పొలానికి వెళ్ళే దారిలో, తనకి కనబడిన వారిని పలకరిస్తూ వెళ్లేది. పొలం పనుల్లో, ఇంటి పనుల్లో తన తల్లిదండ్రులకు చేదోడు, వాదోడుగా ఉండేది. సుజాత చిన్నప్పటి నుండి ఏ పని చేసిన చురుగ్గా చేసేది. వాళ్ల ఊరిలో తనకంటు ఒక పేరును సంపాదించుకుంది. జ్యోతి ఇంటి దగ్గరే బీడీలు చేస్తూ ఉండేది. కొన్ని రోజులకు జ్యోతికి వివాహం చేసారు. జ్యోతి భర్త మోహన్.

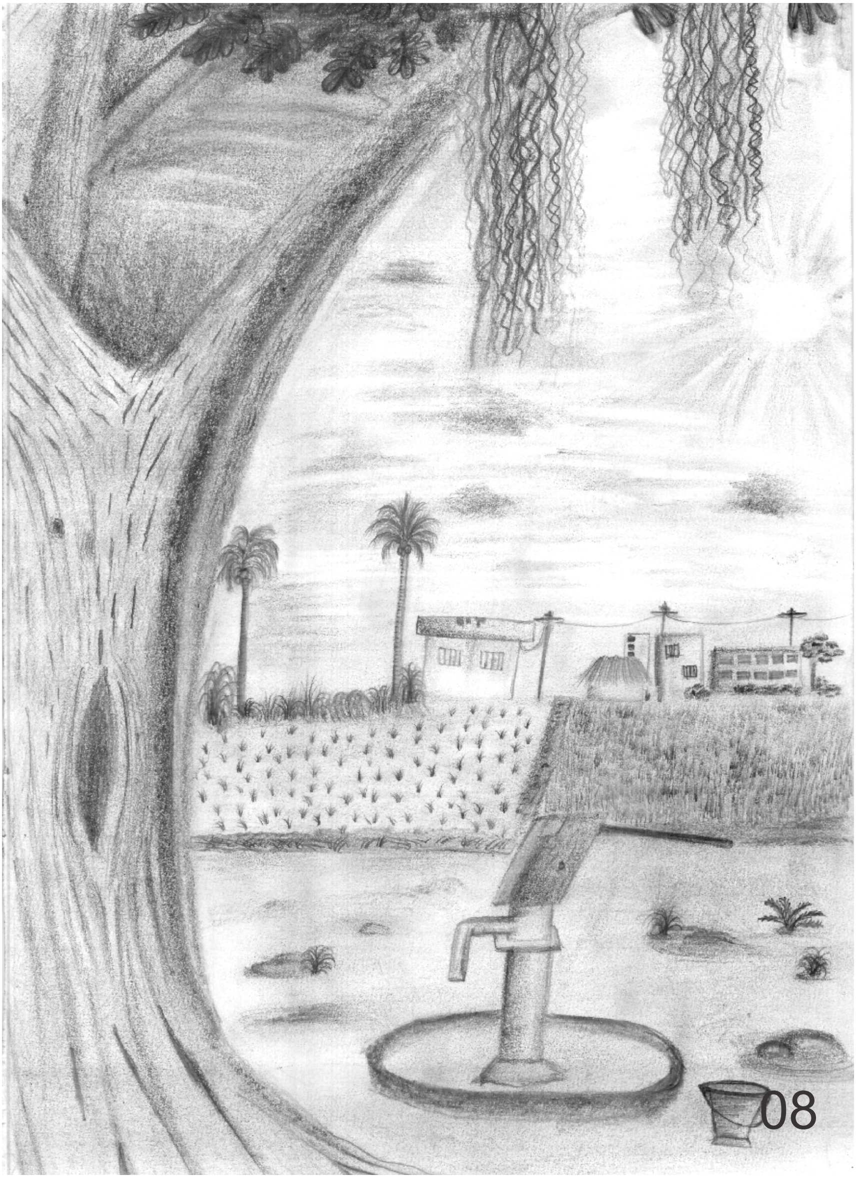

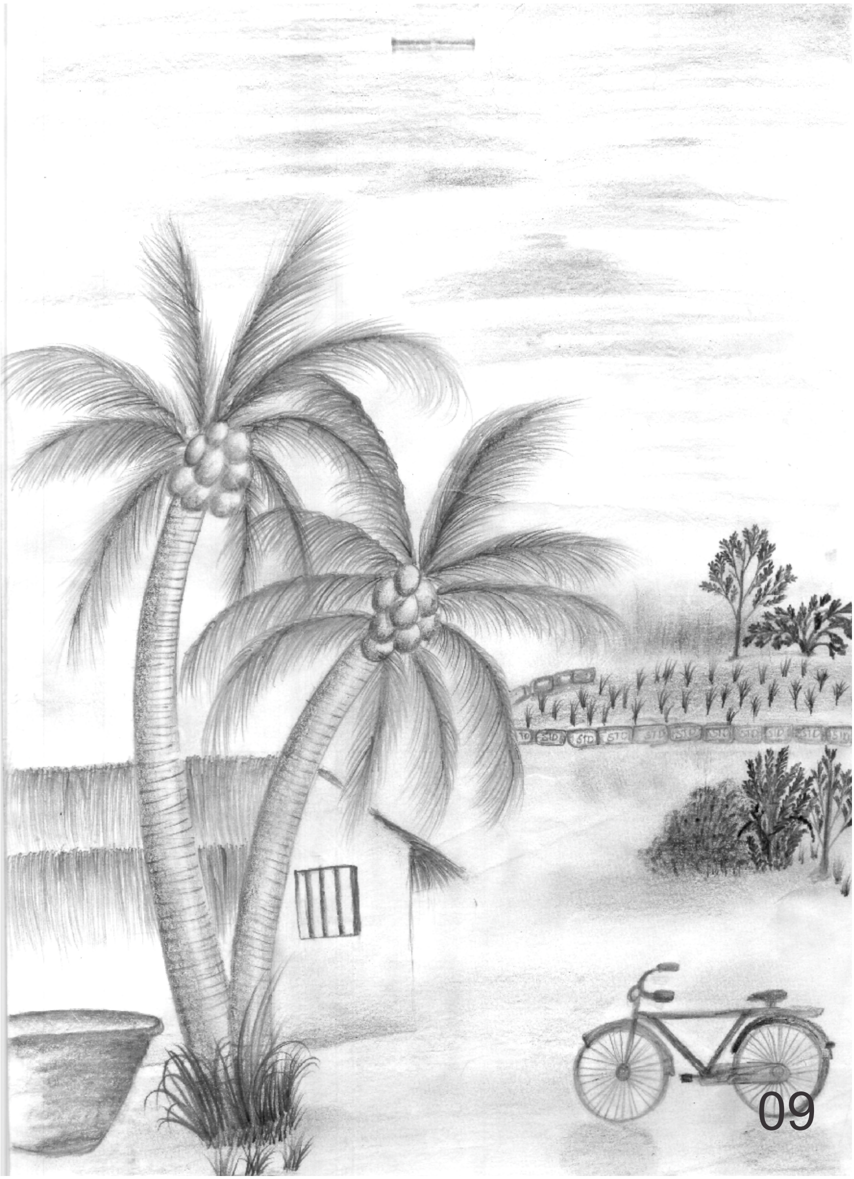

5. అబ్బన్న కుటుంబం

అబ్బన్న తల్లిదండ్రులు పోసాని కిష్టయ్య. పోసాని కిష్టయ్య వ్యవసాయం చేస్తూ బ్రతికేవారు. వీళ్ళది పెద్ద కుటుంబం. అబ్బన్న వాళ్లు ఐదుగురు. మొదటి సంతానం అక్క. అక్క పేరు బద్దెవ్వ. బద్దెవ్వకు బాల్యవివాహం అయ్యింది. రెండవ సంతానం వాళ్ల అన్నయ్య. అన్నయ్య పేరు అబ్బయ్య. అప్పట్లో చదువుకునే వాళ్లు తక్కువగా ండటంతో పొలం పనులు నేర్పించి, అబ్బయ్యకు కూడా వివాహం చేసారు. మూడవ సంతానం అబ్బన్న. అబ్బన్న బక్కన్న వాళ్లకి జీతం ఉండేవాడు. పొలం పనులు చేస్తూ వచ్చిన డబ్బు వాళ్ల అమ్మ పోసానికి ఇచ్చేవాడు. నాల్గవ సంతానం రుక్మిణి. రుక్మిణి ఏడవ తరగతి చదువుకునేటప్పుడు మంచి సంబంధం రాగానే తనకి కూడా వివాహం చేసారు. ఐదవ సంతానం రాములు. రాములు అందరిలో చిన్నవాడు కావడం వల్ల ఇతనికి ఎలాంటి పనులు చేయించకుండా చదివించారు. అలా పదవ తరగతి వరకు చదువుకున్నాడు. ఆ తరువాత నికాల్‌పూర్‌కు ఇల్లరికపు అల్లుడిలా పెళ్ళి చేసుకొని వెళ్ళిపోయాడు. అబ్బన్న ఐదున్నర వయస్సు 20 సంవత్సరాలు. పేదవాడైనా తనకున్న మంచితనంతో తనకంటూ మంచి పేరును సంపాదించుకున్నాడు. అబ్బన్న తన పనిని తాను చేసుకుంటూ ఖాళిగా ఉన్న సమయంలో తన స్నేహితుల దగ్గరకు వెళ్ళి కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కూర్చునేవాడు. అలా సాఫీగా సాగుతూ ఉంది.

6. తెలియని అనుభూతి

ఆ రోజు సోమవారం సుజాత 13వ సంవత్సరానికే పుష్పవతి అయ్యింది. తన 17వ ఏటనే తన తల్లికి చేదోడు వాదోడుగా ఉండేది. ఆమెతో కలిసి పొలానికి వెళ్లేది. సుజాత ప్రొద్దునే లేచి చక చక మొఖం కడుక్కోని చాయ్ తాగుతూ కూర్చుంది. అంతలోనే లక్ష్మి వంట చేస్తూ సుజాతను తొందరగా స్నానం చేసి సిద్ధంగా ఉండూ.. పొలానికి సమయం అవుతుందనీ అన్నది. తన తల్లి మాటలు విని తొందరగా స్నానం చేసి నీలి రంగు లంగా గులాబి రంగు జాకిట్ వేసుకొని పుత్తడి బొమ్మలా ముస్తాబైంది. సుజాత వాళ్ళమ్మతో పొలానికి వెళ్దామని. అంతలోనే అబ్బన్న సుజాత వాళ్ల ఇంటికి వచ్చాడు. జీతగాల్లను తీసుకొని పొలానికి వెళ్తున్నా అని చెప్పాడు లక్ష్మితో. అప్పుడు సుజాత అబ్బన్నని చూసింది. ఆ క్షణం అబ్బన్నని చూడగానే సుజాతకే తెలియని ఒక అనుభూతి తనకి కలిగింది. తన మనస్సు అబ్బన్నని అలా చూస్తూనే ఉండాలని కోరుకుంది. అందుకనీ ఎలాగైనా పొలానికి తొందరగా వెళ్ళాలి అనుకుంది. అదే సమయానికి వాళ్ళ అమ్మ పొలానికి వెల్దాం అంటూ ఇంట్లో నుండి బయటికి వచ్చింది. అలా ఇద్దరు కలిసి దారిలో కబుర్లు చెప్పుకుంటూ లక్ష్మి సుజాత పొలానికి చేరారు.

7. పొలంలో నాటు వేయటం

అబ్బన్న ఒడ్లు చెక్కుతూ ఉన్నాడు. అబ్బన్నను చూస్తూ తనను తానే మరచి పోయింది సుజాత. అలా చాలాసేపు అయిన తర్వాత లక్ష్మి మాటలతో మెలుకువలోకి వచ్చింది. తినటానికి వేళ అవుతుంది. వెళ్ళి నీళ్ళు తీసుకొని రా అన్నది. నీళ్ళు తీసుకొచ్చి తినటం మొదలు పెట్టారు. అన్నం తింటూ అబ్బన్నని చూస్తూ ఉంది. అబ్బన్నది తినటం అయిపోగానే సుజాత కూడా లేచి అబ్బన్నతో చేయి కడుక్కోవటానికి వెళ్ళింది. అలా అబ్బన్నతో కలిసి నడిచిన దారిని గుర్తుంచుకుంది. మళ్ళీ పొలంలో నాటు వేయటం మొదలు చేసారు. పొలం వేస్తూ ఉండగానే సాయంత్రం అయింది. లక్ష్మి, సుజాత, జీతగాళ్ళు అందరూ ఇంటికి వెళ్ళారు. జరిగినదంత రాత్రి గుర్తుకు చేసుకుంటు ఆనందపడిపోతూ ఉంది.

అలా రోజు ప్రొద్దున నుండి సాయంత్రం వరకు అబ్బన్నని చూస్తూ ఉండటం. రాత్రుళ్ళు ఎప్పుడు, ప్రొద్దున అవుతుందా అని ఎదురు చూస్తూ ఉండేది సుజాత. ఇలా చాలా రోజులు అబ్బన్నతో ఊహల్లో విహరించింది. ఎన్నో కలలు, తన మనసులో అబ్బన్న గురించి ఆలోచనలు తనను ఉక్కిరిబిక్కిరి చేయసాగాయి. చాలా రోజుల తర్వాత తను అబ్బన్నతో ప్రేమలో పడ్డట్టుగా నిర్ధారణకి వచ్చింది.

8. నీతో ఉంటె చాలు

ఒక రోజు పొలంలో అబ్బన్న పని చేస్తూ ఉండగా, సుజాత అబ్బన్న దగ్గరకు వెళ్ళింది. అబ్బన్నపైన తనకున్న ప్రేమని ఎలా చెప్పాలో అర్థం కాలేదు సుజాతకి. అబ్బన్న సుజాతను చూసి ఏమైంది ఇలా వచ్చివు అని అడిగాడు. నీతో మాట్లాడటానికి వచ్చాను కాని ఎలా చెప్పాలో అర్థం కావడం లేదు అంటూ చెప్పడం మొదలు పెట్టింది. మాములుగా ఎప్పుడు నిన్ను చూస్తూ ఉండేదాన్ని ఎందుకో కొన్ని రోజుల నుంచి నిన్ను చూస్తూనే ఉండాలనిపిస్తుంది. అనుకోకుండానే నీపై ఇష్టం పెరిగిపోయింది. నీతో కలిసి ఉన్న క్షణాలను గుర్తు చేసుకుంటూ నన్ను నేను మర్చిపోతున్నా. అందులో నీ మంచితనం, అమాయకత్వం.. నీతో ప్రేమలో పడిపోయేలా చేసాయి. నువ్వు ఎక్కడుంటే నేను అక్కడే ఉంటా. నేను చనిపోయేవరకు నీతోనే ఉంటే చాలు అది సుఖమైనా, కష్టమైనా నీతోనే అని చెప్పింది సుజాత.

అబ్బన్న సుజాతకు ఏం చెప్పాలో తెలియక ఇక్కడి నుండి వెళ్లు నువ్వు వచ్చి చాలా సమయం అవుతుంది. ఎవరైనా చూస్తే తప్పుగా అనుకుంటారు, అంటూ సుజాతను ఇంటికి పంపాడు.

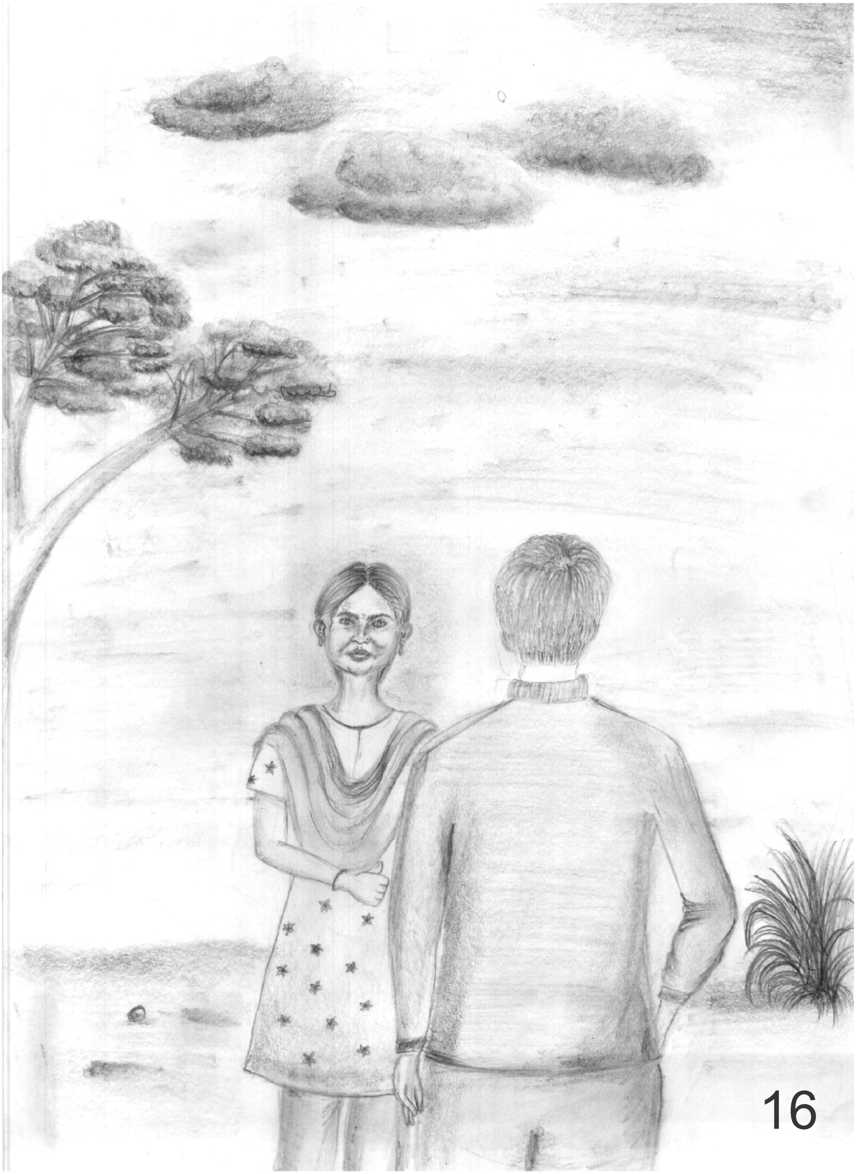

9. తెలియని ఆనందం

మరొక రోజు సుజాత ఎలాగైనా తనకున్న ప్రేమనీ, ఇష్టాన్ని అర్థమయ్యే విధంగా చెప్పాలనుకొని అబ్బన్న దగ్గరకు వెళ్లింది. నేను నీతోనే ఉంటా అంతే నువ్వు నన్ను వద్దనుకున్నా నాకు నువ్వు కావాలనిపిస్తుంది అని చెప్పింది. మీ అమ్మ వాళ్లకు తెలిసే బాగుండదు అని చెప్పి అక్కడి నుండి వెళ్లిపోయాడు అబ్బన్న. సుజాత వాళ్ల పొలానికి వెళ్లడం మానేసి సలీమ్ ఫారమ్ అనే ఊరికి జీతం ఉండటానికి వెళ్లాడు. సలీమ్ ఫారమ్‌లో అబ్బన్నకు రాజు అనే స్నేహితుడున్నాడు. అబ్బన్న ఆ ఊరిని వదిలి వెళ్లాడు అని తెలుసుకున్న సుజాత ఉదయాన్నే ని:ద లేవడంతోనే ముస్తాబై అబ్బన్న ఎక్కడ పని చేస్తున్నాడో తెలుసుకోవడానికి వెళ్లింది. ఒక దండెం మీద అబ్బన్న వేసుకునే బట్టలను గుర్తించి అబ్బన్న దగ్గరకు వెళ్లింది. అబ్బన్నను చూసిన సుజాత కళ్ళలో ఏదో తెలియని ఆనందం. చుట్టూ ఉన్న వారందరు చూస్తూనే ఉన్నారు. వారెవరిని పట్టించుకోకుండా అబ్బన్నని చూస్తూ ఉండిపోయింది.

10. ఊరు వదిలి వచ్చాడు

అలా ప్రతిరోజు కేవలం అబ్బున్నని చూడటానికి ఎంతో దూరమున్న సలీమ్ ఫారమ్ వెళ్ళి వచ్చేది సుజాత. ఇదంతా చుట్టుప్రక్కల వారితో పాటు అబ్బున్న స్నేహితుడైన రాజు గమనిస్తూ ఉన్నాడు. ఒకరోజు సుజాతను అసలు తను ఇంత దూరం ఎందుకు వస్తుందో అడిగాడు. సుజాత అసలు విషయం చెప్పింది. అంతా విన్న రాజు తనకు సమయం వచ్చినప్పుడు అయిన సుజాతకు కచ్చితంగా సహాయం చేయాలని నిర్ణయించుకున్నాడు. సుజాత, రాజు అన్నా చెల్లెలుగా ఎంతో ప్రేమగా ఉండేవారు. కానీ రాజు, అబ్బున్నతో సుజాత గురించి గట్టిగా అడిగి నిలదీసేవాడు కాదు. సమయం వస్తే మాత్రం సుజాతకి ఎలాగైనా సహాయం చేయాలని అనుకున్నాడు.

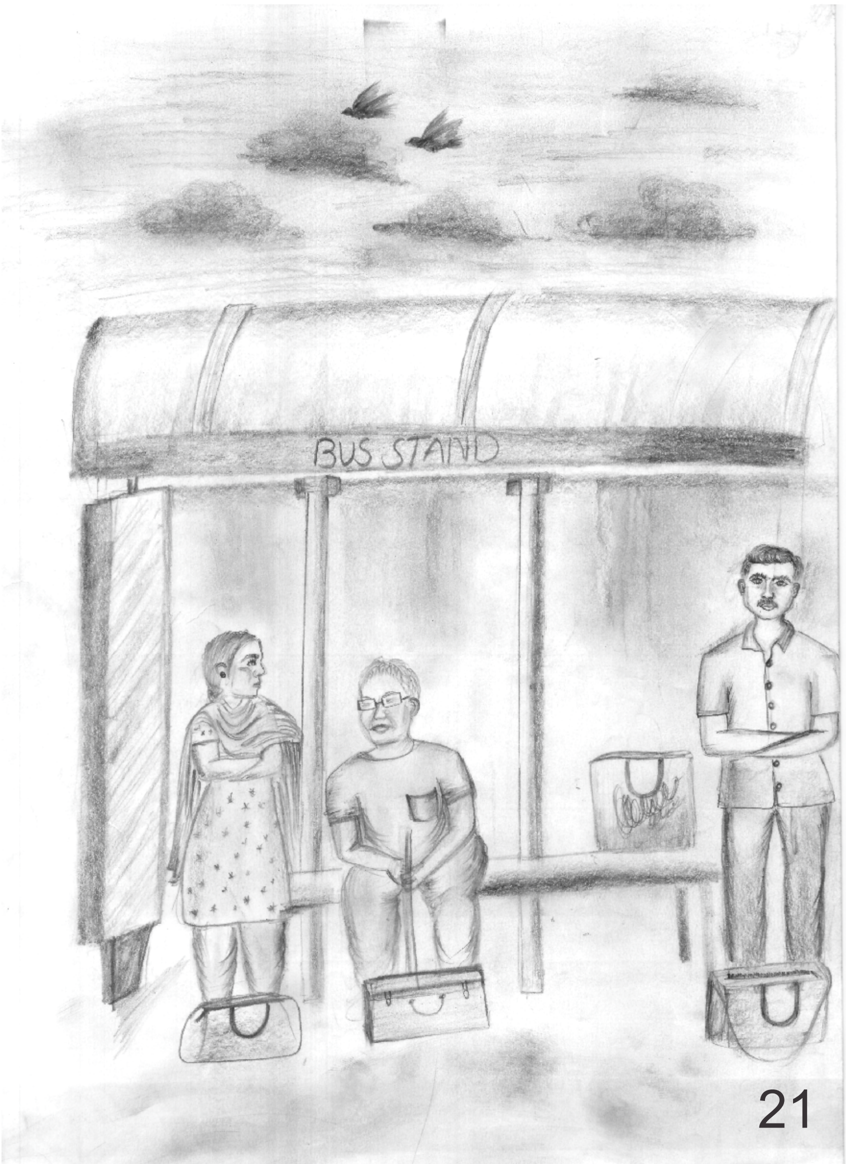
BUS STAND

11. వాదించలేకపోయాడు

అబ్బన్న ఊరు వదిలి వచ్చాడు. కానీ సుజాతని చూడకుండా ఉండలేకపోయాడు. ఎవ్వరూ ఊహించని విషయమేమిటంటే అబ్బన్నకి సుజాతంటే ఇష్టం. కానీ తన స్థాయి సుజాత కంటే తక్కువని, అలాగే వాళ్ళ దగ్గర పని చేస్తూ సుజాతను ప్రేమిస్తే అది నమ్మకద్రోహం అవుతుందని అబ్బన్న మొదటినుంచే తన ప్రేమ బయటకు తెలియకుండా జాగ్రత్త పడ్డాడు. అందువల్లనే సుజాత తన కోసం పదే పదే వచ్చినా కూడా సుజాతకి అబ్బన్న మనసులో ఉన్న ప్రేమని చెప్పలేకపోయాడు. తనలో ఉన్న ప్రేమను అతని మనసులోనే సమాధి చేయాలనుకున్నాడు.

సుజాత అబ్బన్న కోసం వచ్చేటప్పుడు, వెళ్లేటప్పుడు ఎవరైన చూసి తన తల్లిదండ్రులకు చెప్తారేమో అని కూడా ఆలోచించలేదు. ఇదంతా గమనించిన అబ్బన్న సుజాతకి తన మీద ఉన్న ప్రేమను అర్థం చేసుకున్నాడు అందుకనే తన కోసం రావొద్దని గట్టిగా సుజాతతో వాదించలేకపోయాడు. సుజాత ప్రేమను కళ్ళారా చూస్తున్న అబ్బన్నకి తన ప్రేమను సుజాతకి చెప్పాలనే ఆశ కలిగింది. కానీ అబ్బన్న సుజాతతో ఏ రోజు తాను సుజాతని ప్రేమిస్తున్నానని చెప్పలేదు. సుజాత తన దగ్గరికి రోజూ రావడంతో అటు సుజాతని రాకుండా ఆపలేక ఇటు తన మనసులో ప్రేమను సుజాతతో చెప్పలేక నలిగిపోయాడు అబ్బన్న. అందుకే తను అక్కడి నుండి వెళ్ళిపోవాలనుకున్నాడు.

కొన్ని రోజులకు అబ్బన్న, సుజాతకు తెలియకుండా పట్నంలో పని చేయడానికి వెళ్ళాలని నిర్ణయించుకున్నాడు. ఉదయాన్నే (అబ్బాపూర్) బస్టాండ్‌కి వెళ్ళాలని అనుకున్నాడు. ఈ విషయం తెలిసిన అబ్బన్న స్నేహితుడు రాజు సుజాతతో వెళ్ళి చెప్పాడు. ఆ విషయం తెలుసుకున్న సుజాత అబ్బన్న వెళ్లకముందే తను బస్టాండ్‌కి వెళ్లింది. అబ్బన్న (అబ్బాపూర్) బస్టాండ్‌కి వెళ్ళి బస్ కోసం ఎదురు చూస్తూ ఉన్నాడు.

12. నేనూ నీతో వస్తా

బస్టాండ్‌లో చిన్న పిల్లలు చిరునవ్వును వెదజల్లుతూ, కొందరు ఫోన్ మాట్లాడుతూ ఉన్నారు. ఎవరి పనుల్లో వారు హడావిడిగా ఉన్నారు. వాళ్లను చూస్తూ ఉండిపోయాడు అబ్బన్న. అప్పటిలోపు సుజాత అబ్బన్న కోసం ఎదురుచూస్తూ ఉంది. అనుకోకుండా సుజాతను అబ్బన్న చూసాడు. సుజాత అబ్బన్నను చూసి అబ్బన్న దగ్గరకు వచ్చింది. ఎందుకు వచ్చావు అని కోపంతో అడిగాడు అబ్బన్న. నేను నీతో వస్తా.. నువ్వు నన్ను పెళ్లి చేసుకో.. నువ్వు ఎక్కడుంటే నేను అక్కడే ఉంటా అని అన్నది సుజాత.

అంతలోనే నిజామాబాద్ బస్ వచ్చింది. ఇద్దరు బస్ ఎక్కారు. అబ్బన్న ఇద్దరికి టికెట్లు తీసాడు. బస్‌లో జనాలు ఉండటంతో వాళ్లు ఏం మాట్లాడుకోలేదు. కొద్దిసేపటికే నిజామాబాద్ బస్టాండ్ రానే వచ్చింది. ఇద్దరు బస్టాండ్‌లో దిగేసరికి మధ్యాహ్నమయ్యింది.

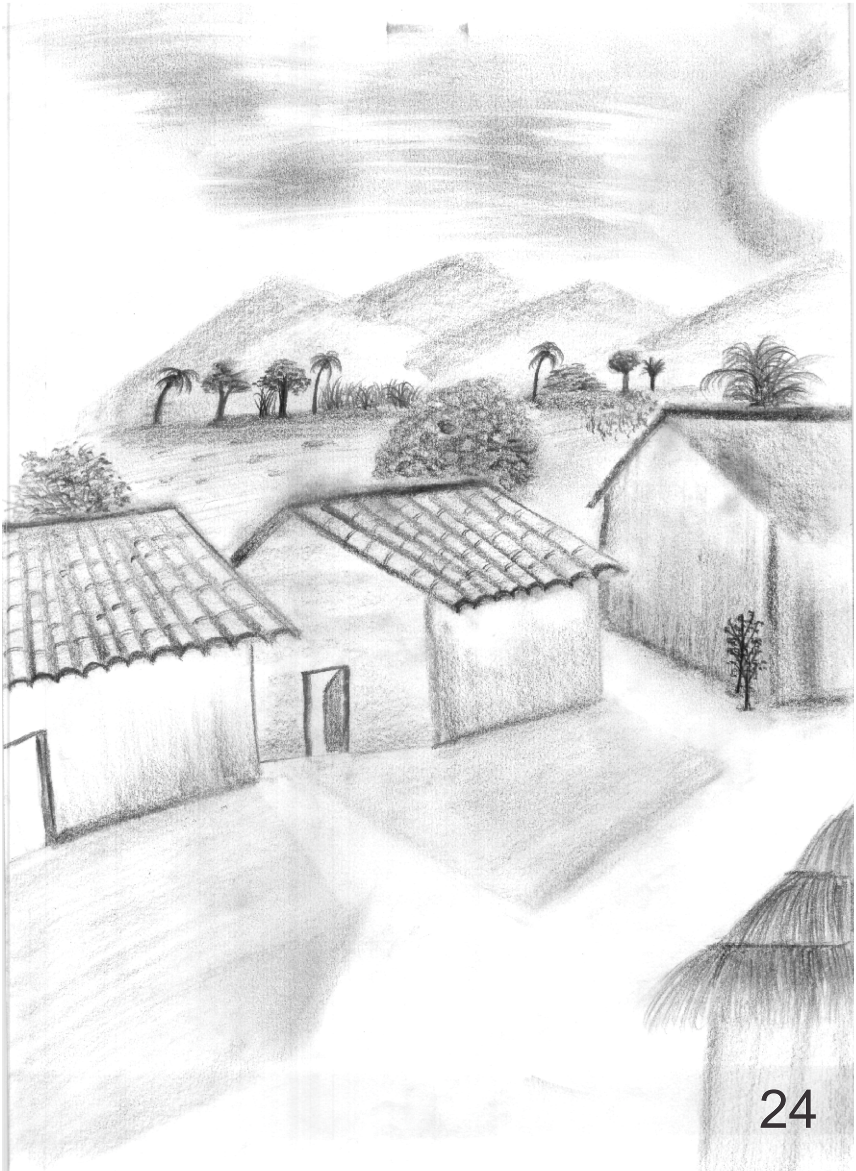

బ్రేక్-1

సాయంత్ర సమయం కావడంతో మళ్ళీ చెప్తాను అంటూ లేచి వెళ్లబోయింది సుజాత.

పిల్లలు : వద్దమ్మా, ఇప్పుడు అంతా పూర్తి చేసి వెళ్ళు అంటూ తన చేతులను పట్టుకున్నారు. అప్పుడు వాళ్ళమ్మ వెళ్ళి ముఖం, కాళ్ళు, చేతులు కడుక్కొని రండి. వచ్చాక చెప్తాను అని వాళ్ళతో చెప్పింది.

అలాగే అని వెళ్ళారు పిల్లలు.

సుజాత : అలా పిల్లలకి (స్నాక్స్)గా మిర్చీలు చేసి పెట్టింది. వారు తింటూ ఉండగా మళ్ళీ తన పనిలో నిమగ్నమై పోయింది. అలా రాత్రి తిన్న తర్వాత పిల్లలు మళ్ళీ వచ్చి అడగడంతో వాకిట్లో మంచం వేసుకుని అందులో ఇద్దరినీ చెరో వైపు వేసుకొని చుక్కలను చూస్తూ ఆ చల్లని వెన్నెలలో మళ్ళీ కథ చెప్పడం ప్రారంభించింది.

13. బస్సులో ప్రయణిస్తూ

అబ్బాన్న సుజాతతో ఇలా అన్నాడు. ఇక్కడ మీ పెద్దమ్మ వాళ్ళు ఉంటారు కదా. ఇప్పుడు వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్ళు. మీ అమ్మ వాళ్ళు నీ కోసం ఎదురు చూస్తూ ఉంటారు. సాయంత్రం వరకు ఇంటికి వెళ్ళిపో అని చెప్పాడు అబ్బాన్న. అబ్బాన్న ఎన్ని చెప్పినా సుజాత మాత్రం అబ్బాన్న మాట వినలేదు. నీతోనే వస్తా అని అన్న మాట తప్ప ఇంకో మాట మాట్లాడలేదు సుజాత. అలా వాళ్ళు మాట్లాడుతున్న సమయంలో సుజాతకు తెలిసినతను వాళ్ళిద్దరు మాట్లాడుతూ ఉండటం చూసాడు. అది గమనించిన అబ్బాన్న మీ అమ్మ వాళ్ళకు తెలిస్తే బాగుండదు అని సుజాతను వెళ్ళమని చెప్పాడు. సుజాత మాత్రం అక్కడే ఉంది. అలా ఉండగా హైదరాబాద్ బస్ రానే వచ్చింది. అబ్బాన్న బస్ ఎక్కకమునుపే సుజాత బస్సెక్కి కూర్చుంది. అబ్బాన్న బస్సు దిగమని ఎంత చెప్పినా దిగలేదు సుజాత. అంతలోనే బస్సు కదలడం మొదలైంది. కదులుతున్న బస్సులోకి పరిగెత్తుతూ ఎక్కాడు. అబ్బాన్న బస్సులో ప్రయాణిస్తూ ఉండగా సుజాత అబ్బాన్నతో మాట్లాడకుండా మౌనంగా కూర్చుంది.

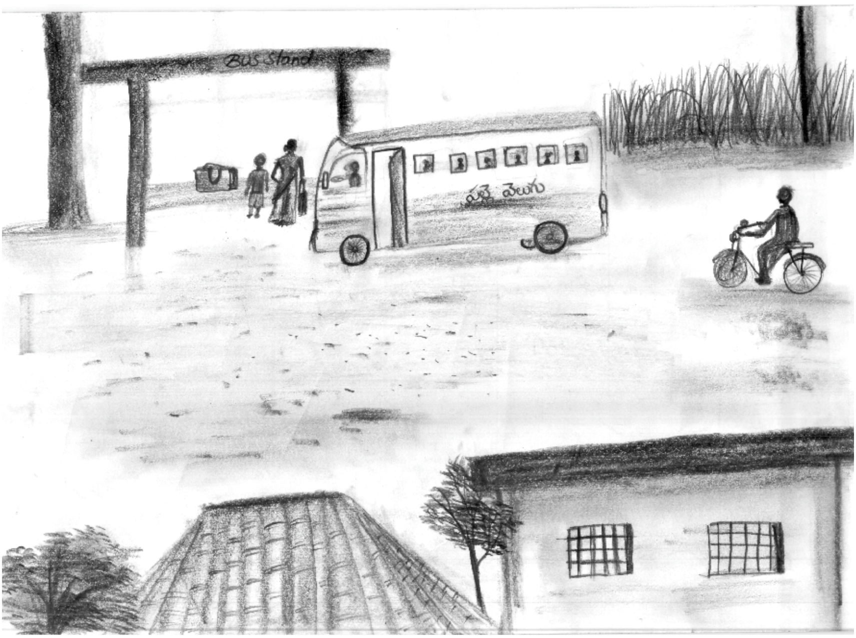
Bus Stand
పల్లె వెలుగు

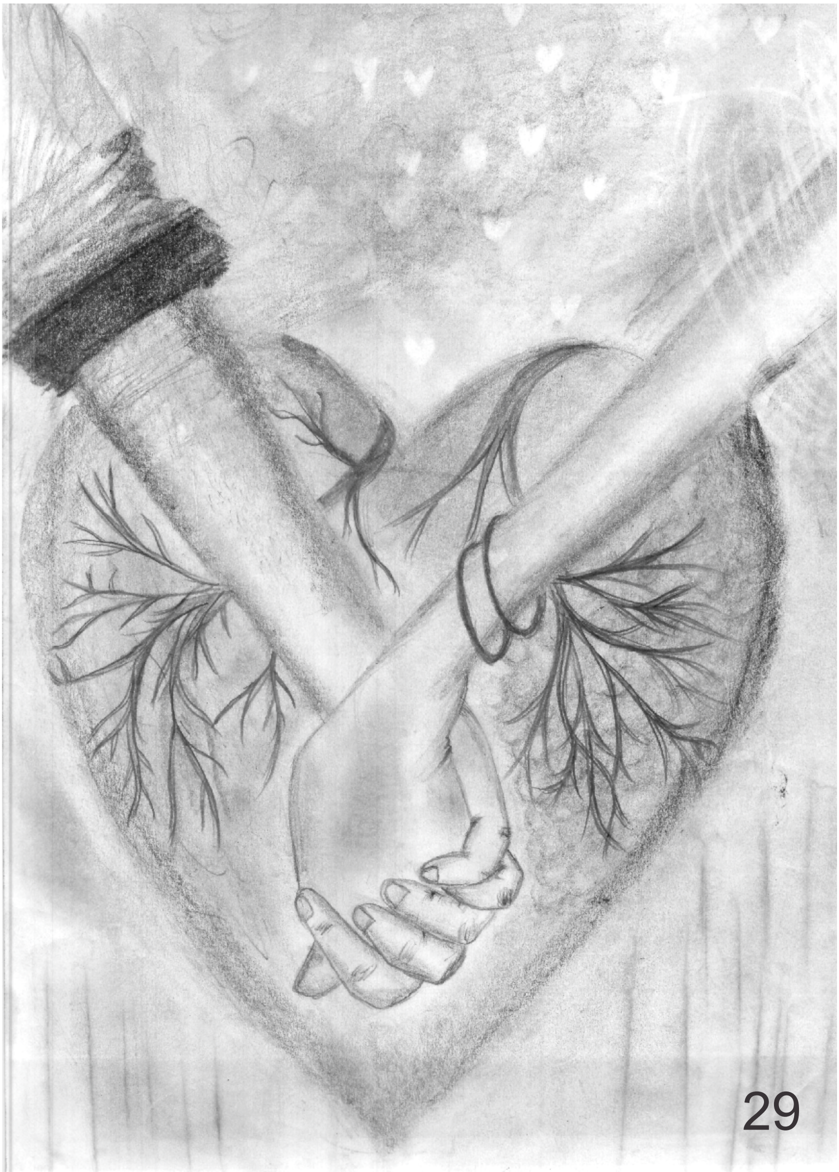

14. తనకున్న నమ్మకం

అది గమనించిన అబ్బన్న. తను వాళ్ళ అమ్మనాన్నలను కూడా వద్దనుకుని నాతో వచ్చేసిందంటే నన్ను ఎంతలా ప్రేమించి ఉంటే ఇలా వస్తుంది. నా మీద ఎంత నమ్మకం పెట్టుకుని ఉంటే వస్తుంది అని అబ్బన్న తనలో తానే అనుకున్నాడు. ఇప్పటి వరకు జరిగిందంతా తన ప్రమేయం లేకుండానే జరిగింది. కాని ఇప్పటి నుండి అయినా సుజాతను దూరం పెట్టకుండా సుజాతకి తన మీద ఉన్న నమ్మకాన్ని నిలబెట్టుకోవాలనుకున్నాడు అబ్బన్న. అలాగే అబ్బన్నకు సుజాతపై ఇష్టం ఉండటంతో తనను పెళ్లి చేసుకోవాలని నిర్ణయించుకున్నాడు. అంతలోనే హైదరాబాద్ వచ్చేసింది. ఇద్దరు కలిసి బస్టాండ్‌లో దిగారు. హైదరాబాద్‌కి చేరేవరకు సాయంత్రం అయ్యింది. అక్కడి నుండి విజయవాడ బస్సు ఎక్కారు. విజయవాడకు వెళ్లేసరికి రాత్రి కావడంతో, అక్కడ ఒక రూమ్ తీసుకొని ఉన్నారు. అబ్బన్న బయటకు వెళ్ళి వారిద్దరికి తినటానికి ఆహారం తీసుకొచ్చాడు. ఇద్దరు తిని పడుకున్నారు. ఆ రోజూ అలా గడిచి పోయింది.

15. దుర్గా మాత సన్నిధిలో

మరుసటి రోజు (శుక్రవారం) సుజాతకి ఇష్టమైన దేవత (దుర్గమాత) సన్నిధిలో పెళ్లి చేసుకోవాలనుకున్నాడు అబ్బన్న. సుజాతకు తెలియకుండా దుర్గమాత సన్నిధికి తీసుకువెళ్లాడు అబ్బన్న. సుజాత ఆశ్చర్యపోయింది. ఆ ఆలయంలో అబ్బన్న తనకున్న ప్రేమను, ఇష్టాన్ని సుజాతతో చెప్పాడు. ఈ విషయం ముందే తనకు ఎందుకు చెప్పలేదని సుజాత అబ్బన్నని అడగడంతో అబ్బన్న (సుజాత వాళ్ళ అమ్మ అయిన) లక్ష్మీకి తనపై ఉన్న నమ్మకాన్ని వమ్ము చెయ్యదలచుకోలేను. అందువల్లనే అబ్బన్న సుజాతతో తన ఇష్టాన్ని చెప్పలేకపోయానని తన మనసులోని మాట సుజాతతో చెప్పేసాడు. నిన్ను పెళ్లి చేసుకొని నీకు ఏ కష్టం రాకుండా, మీ అమ్మ వాళ్ల దగ్గర నువ్వు ఎంత అపురూపంగా పెరిగావో అంతే అపురూపంగా చూసుకుంటాను అని సుజాత చేతిలో చేయి వేసి మాట ఇచ్చాడు. అలా దుర్గమాత ఆలయంలో వారిద్దరి వివాహం జరిగింది. సుజాత ఆనందానికి హద్దు లేకుండాపోయింది. సుజాతకు అబ్బన్నతో వివాహమైనప్పటి నుండి అబ్బన్నని తను ముద్దుగా బావ అని పిలుచుకునేది.

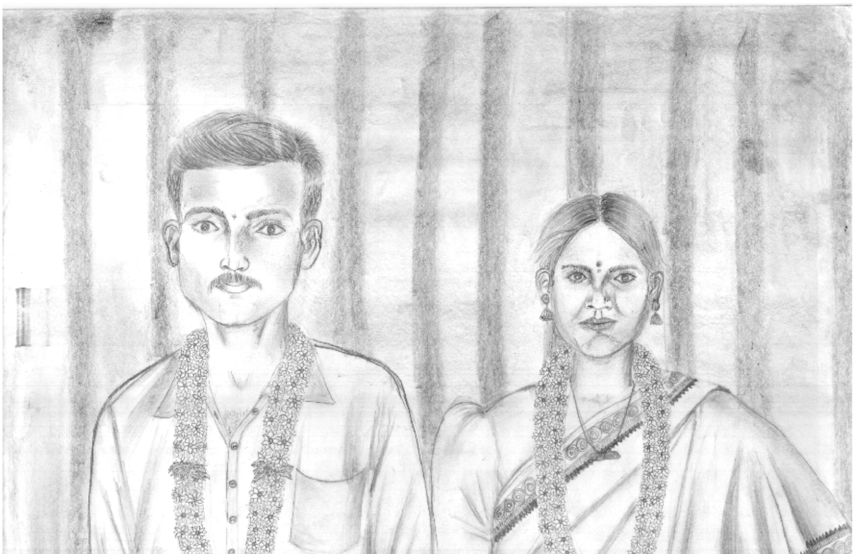

చాప్టర్-2

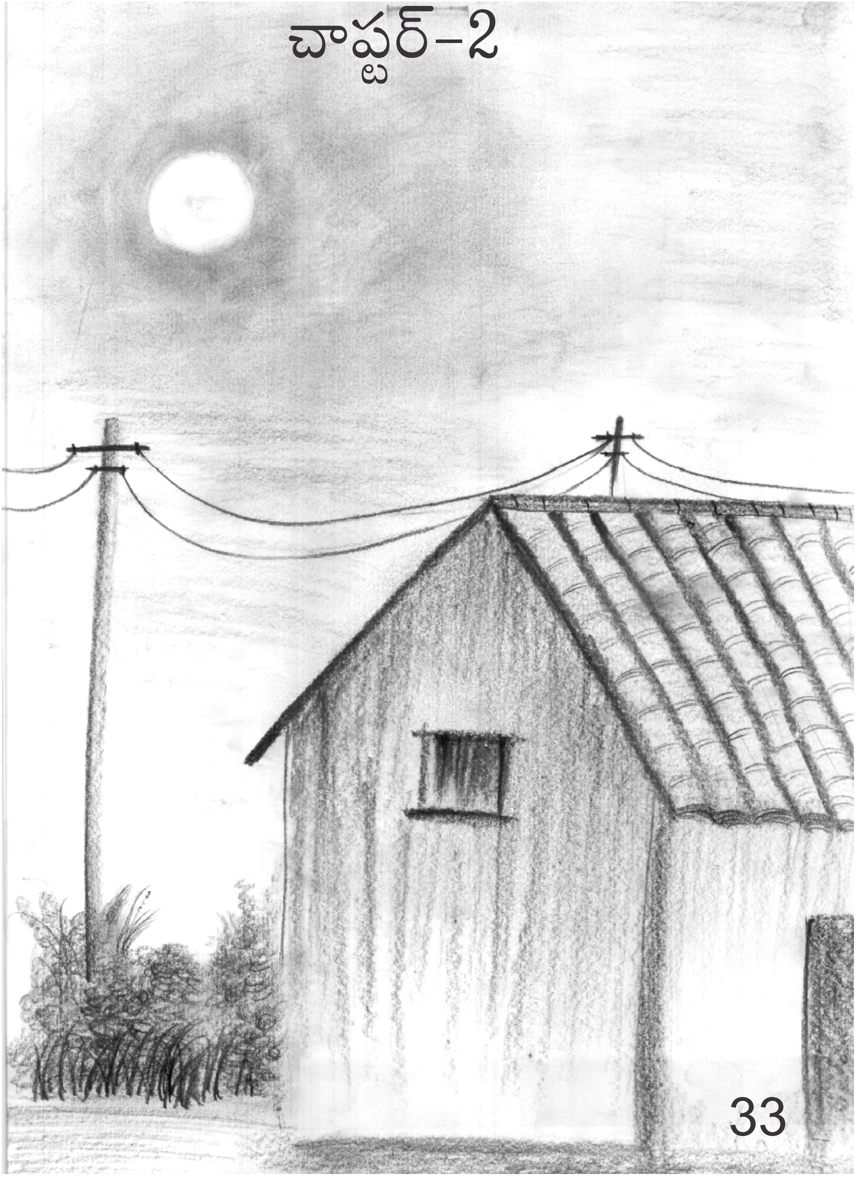

16. బక్కన బాధ

ఆ సమయంలో తన తల్లిదండ్రులు చుట్టు ప్రక్క గ్రామాల్లో సుజాతను వెతుకుతున్నారు. ఎంత వెతికినా ఎక్కడా కనబడకపోయేసరికి పోలీస్ స్టేషన్‌లో కేసు నమోదు చేసారు. బక్కన్న తనలో తాను చాలా బాధపడ్డాడు. ఎంతో గారాబంగా పెంచుకున్న తన కన్న కూతురు తను కలలో కూడా ఊహించని విధంగా ఒకతని కోసం తనని వదిలేసి వెళ్ళిందన్న నిజాన్ని భరించలేకపోయాడు. అలా చాలా వెతికారు. ఎక్కడ కనబడకపోయేసరికి వెతకడం మానేసారు.

ఒక నెల మెదక్‌లో ఉండి, ఆ తరువాత చిన్నాపూర్‌కి వచ్చారు సుజాత, అబ్బన్న దంపతులు. అబ్బన్న అక్క వాళ్ల అత్తగారి ఊరు అదే అయినప్పటికి వాళ్ల అక్క దగ్గరకు వెళ్లకుండా ఆ ఊరిలో ఒక ఇల్లు అద్దెకు (రెంట్) తీసుకొని అక్కడే ఉన్నారు. సుజాతకు అందరితో చక్కగా కలిసిపోయే గుణం ఉండడంతో చుట్టుపక్కల ఉన్న వాళ్లను అందరిని తొందరగా పరిచయం చేసుకున్నది. వాళ్ళు వీళ్లతో ముందు నుండి పరిచయం ఉన్నట్టుగా కలిసిపోయారు. అబ్బన్న ఎలాగైనా కష్టపడి సుజాతను ఆనందంగా ఉంచాలనుకున్నాడు.

17. నీ ఇష్టమే నా ఇష్టం

మొక్కజొన్న కంకులు మోసి, వాళ్లు ఇచ్చిన మక్క కంకులను తీసుకొని ఇంటికి వచ్చాడు అబ్బన్న. ఏం తీసుకొచ్చావు బావ అని సుజాత అడుగగా కంకులు తీసుకొచ్చాను అని అబ్బన్న చెప్పాడు. నువ్వు ఎలా తింటావో చెప్పు అలా తయారుచేస్తా.. తినటానికి, ముందే కష్టపడి తీసుకొచ్చావు. చెప్పు ఉడకబెట్టాలా.. కాల్చాలా వాటిని.. అని అడిగింది సుజాత. నువ్వు ఎలా చేస్తే అలానే తింటా నీకు ఎలా చేయాలనిపిస్తే అలా చేయ్ అన్నాడు అబ్బన్న. ఆ మాటతో సుజాత పొయ్యిపైన ఉడకబెట్టింది. నువ్వు స్నానం చేసిరా అప్పటివరకు నేను ఉడకపెట్టేస్తా అని అనగానే స్నానానికి వెళ్ళాడు అబ్బన్న. అబ్బన్న వచ్చేలోపు అన్ని సిద్ధం చేసి అబ్బన్నను పిలిచింది. సుజాత పిలుపుతో అబ్బన్న వచ్చాడు. సుజాత, అబ్బన్న ఇద్దరు కూర్చొని ఉడకపెట్టిన మక్కలను తింటూ మాట్లాడడం మొదలుపెట్టారు. రేపటినుండి నేను ఏదైనా పని చేస్తా బావ. నువ్వు ఒక్కడివే కష్టపడుతున్నావు.. నీతో పాటు నేను ఏదైనా పని చేస్తూ ఉంటాను అంది సుజాత. దానికి సమాధానంగా ఎందుకు అలా అనుకుంటున్నావు, నా భార్యను ఆనందంగా ఏ కష్టం తెలియకుండా ఉంచుకోవాలనుకుంటున్నాను. వద్దు ఇంటి దగ్గరే ఉండు నేనే చేస్తా అన్నాడు. ఆ మాటతో సుజాత, నువ్వు మా పొలానికి వచ్చినప్పుడు నిన్ను చూస్తూ అలా గడిపేసాను. అలా ఇప్పుడు కూడా నిన్ను చూస్తూ గడిపేస్తా. నేను వస్తా అంటూ అనడంతో సరే వద్దువులే అన్నాడు అబ్బన్న. అంతలోనే తినటం అయిపోయింది. మిగిలిన మక్కలు వాళ్ల చుట్టుపక్కల ఉన్న పిల్లలకి పిలిచి ఇచ్చింది సుజాత. రాత్రి అలా గడిచిపోయింది.

18. యజమాని భార్య

ప్రొద్దున్నే ఇద్దరు పనికి వెళ్లటానికి తయారయ్యారు. ఇద్దరు కలిసి కబుర్లు పెట్టుకుంటూ తోటకు చేరారు. పని చేస్తూ ఉండగా మధ్యాహ్నం తినటానికి అందరు లేచారు. వాళ్లతో పాటు వీళ్లు లేచారు. నాలుగు మక్క కర్రలు తీసుకొని కాల్చుకొని తినాలనుకున్నారు. అవి తీసుకొని ఇద్దరు ఒక దగ్గర మంటవేసి కాలుస్తూ ఉండగా ఆ తోట యజమాని భార్య వచ్చి తినటానికి రండి మీకు కూడా అన్నం తీసుకొచ్చాను అని అన్నది. ఆ మాటతో వెళ్లా వద్దా అని ఆలోచించి, ఇద్దరు తినటానికి వెళ్లారు. మొహమాటం లేకుండా తినండి అంది యజమాని భార్య. అంతలోనే అబ్బన్న తినటం అయిపోయింది. సుజాత తింటూ ఉంది. యజమాని భార్య అడిగింది ఎక్కడి నుండి వచ్చారు మీరు.. మీది ఏ ఊరు, ఎందుకు వచ్చారు అంటూ అడగడంతో చెప్పడం మొదలుపెట్టింది సుజాత. జరిగిందంతా చెప్పింది సుజాత. మీ అమ్మవాళ్ల కన్నా బాగా చూసుకుంటాడు అని ఎలా అనుకుంటున్నావు అని అడుగగా ఇన్ని రోజుల నుండి చూసాను కదా. ఆ నమ్మకమే నన్ను తనతో వచ్చేలా చేసింది. ఇష్టపడ్డ తనతో, సుఖమైనా, కష్టమైనా తనతోనే అని సుజాత చెప్పింది. ఆ మాటతో ప్రశ్నలు వేయడం ఆపేసింది ఆవిడ. తరువాత పని చేయడం మొదలుపెట్టారు. పని చేస్తూ ఉండగా పని చేసేవాళ్లు అడుగుతూనే ఉన్నారు. అలా అందరిని పరిచయం చేసుకుంది సుజాత. అందరు తనతో మంచిగా మాట్లాడటంవల్ల వాళ్ల తోటలో కూడా ఇలా మాట్లాడుతూ పని చేసిన రోజులు గుర్తుకొచ్చాయి. సాయంత్రం అవ్వడంతో ఎవరింటికి వారు వెళ్తున్నారు. వీళ్ళు కూడా మాట్లాడుకుంటూ వెళ్తున్నారు. అంతలోనే ఇల్లు వచ్చేసింది.

19. అమ్మవాళ్ళు గుర్తుకొస్తున్నార

కాళ్ళు కడుక్కొని ఇంట్లోకి వెళ్ళి, తువ్వాల తీసుకువచ్చి అబ్బన్నకి ఇచ్చింది. తువ్వాల తీసుకొని మొఖం తుడుచుకున్నాడు అబ్బన్న. ఈ రోజు పని చేస్తూ ఉండగా, మా తోటలో అందరితో మాట్లాడుతూ పని చేసిన రోజులు గుర్తుకొచ్చాయి. పని చేస్తూ అప్పుడప్పుడు నిన్ను చూస్తూ గడిపిన క్షణాలు మళ్ళీ మళ్ళీ గుర్తుకు వచ్చాయి. ఆ క్షణాలు గుర్తుకు రావడానికి కారణం నువ్వే, అన్నది సుజాత. అప్పుడు అబ్బన్న, ఎందుకు కళ్ళలో నీళ్ళు తిరుగుతున్నాయి. ఏమైంది, అమ్మ వాళ్లు గుర్తుకొస్తున్నారా, ఏడ్వకు కొన్ని రోజుల తరువాత వెళ్దాం, అప్పటిలోపు మన మీద కోపం తగ్గుతుంది. ఏడ్వకు నువ్వు ఏడుస్తూ ఉంటే నేను నిన్ను బాగా చూసుకోవడం లేదా అని నా మీద నాకే అనుమానం కలుగుతుంది అన్నాడు. అలా ఎందుకు అనుకుంటున్నావు నేనేమైనా అన్నానా, నన్ను బాగా చూసుకోవడం లేదనీ. అలా ఏం కాదు. మర్చినపో ఆ విషయం ఇప్పుడే అంది సుజాత. అప్పుడు అబ్బన్న, అలా అన్నావు బాగుంది. రేపు మనకు కావాల్సినవి, సరుకులు తీసుకువద్దాం సరేనా, హా! సరే బావ అన్నది సుజాత. ఈ రోజుకి నేను బయటనుండి తినటానికి ఏమైనా తీసుకువస్తాను అని సుజాతకి చెప్పడంతో తను సరే త్వరగా రండి అంది. హా సరే నువ్వు జాగ్రత్త, ఇంటి దగ్గర, అన్నాడు అబ్బన్న. అన్నం, పప్పు పార్సిల్ కట్టించుకొని ఇంటికి తీసుకువచ్చాడు. సుజాత కంచాలు కడిగి తీసుకువచ్చింది. ఇద్దరు కలిసి కబుర్లు చెప్పుకుంటూ తిన్నారు. పడుకునే వేళ అవుతుంది. బట్టలు వెయ్యి పడుకుందాం అని చెప్పి అబ్బన్న బయటకు వెళ్లాడు. త్వరగా ఇంటి పని చేసి, బట్టలు పరిచి ఇంటి పక్క వాళ్లతో మాట్లాడుతూ కూర్చుంది సుజాత. అబ్బన్న రాకపోయేసరికి సుజాత ఎదురు చూస్తూ కూర్చుంది. కొంచెం సేపటికి

బ్రేక్–2

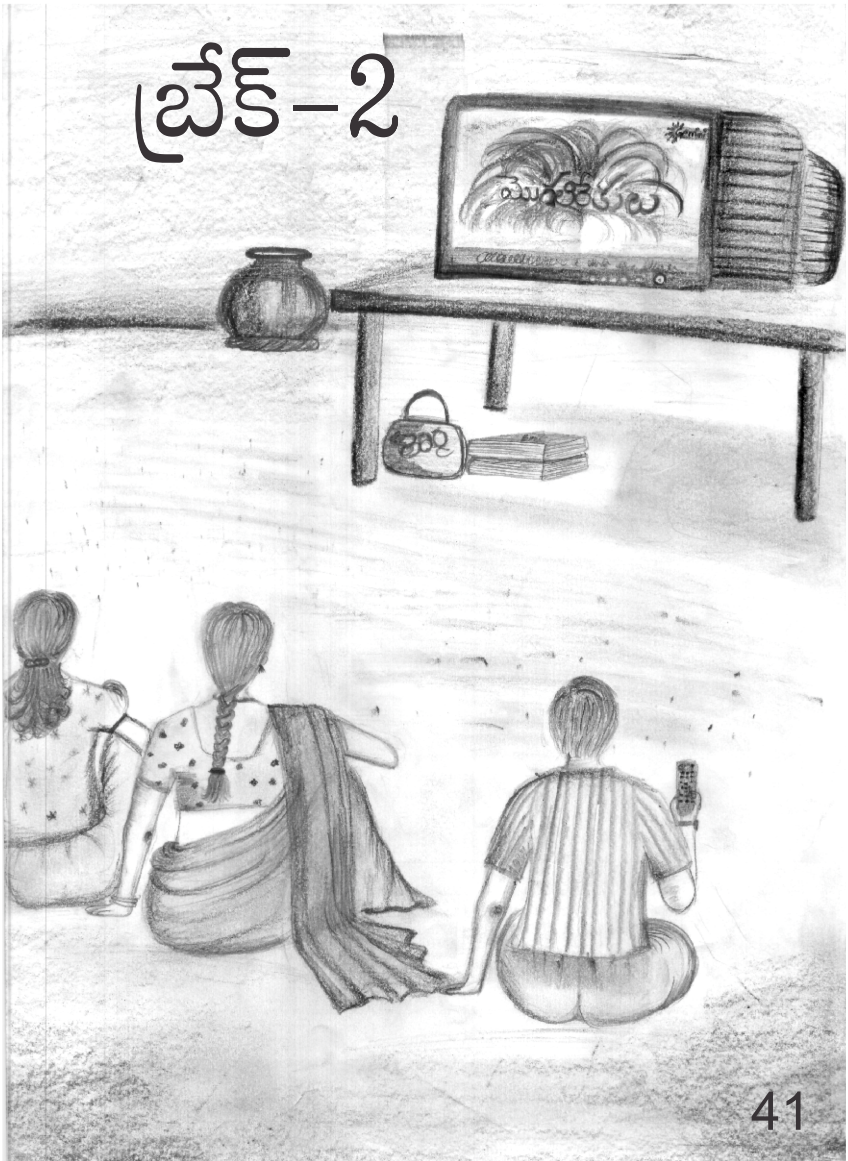

వచ్చాడు అబ్బన్న. ఇంకా పడుకోలేదా. టైమ్ చాలా అవుతుంది. సరే లే పడుకుందాం రా, అని అన్నాడు అబ్బన్న. ఇద్దరు కలిసి ఇంట్లోకి వచ్చి పడుకున్నారు.

కథలో వాళ్ళు పడుకున్నారుగా మనం కూడా ఇప్పుడు పడుకుని రేపు కొనసాగిద్దాం అని చెప్పి ఆపేసింది సుజాత.

ఆ మరుసటి రోజున సుజాత ఉదయాన్నే దోశలు (టిఫిన్) చేసింది. టిఫిన్ చేస్తూ టి.వి. పెట్టుకున్నారు. టి.వి.లో మా ఛానెల్లో ప్రేమించుకుందాం రా! సినిమా వస్తుంది. అందరూ తింటూ సినిమా చూసారు. తినడంతో పాటు సినిమా కూడా అయిపోయింది. అప్పుడే అరుణకి వాళ్లమ్మ వాళ్ల ప్రేమకథ మధ్యలో ఆగిపోయిందని గుర్తుకు వచ్చింది. దాంతో వాళ్ళమ్మని అడగడంతో వాళ్ళమ్మ కథతో ఇలా ముందుకు సాగింది.

20. సుజాత శ్రీమంతం

అబ్బాన్న ఉదయాన్నే యజమాని ఇంటికి వెళ్ళి డబ్బులు తీసుకువచ్చాడు. ఆలోపు సుజాత త్వరగా ముస్తాబై ఉంటుంది. ఇద్దరు కలిసి కావాల్సిన సామాన్లు తీసుకురావటానికి వెళ్ళి వచ్చారు. రేపటి నుండి మనది మనం మన ఇంటి దగ్గరే వంట చేసుకొని తినొచ్చు అనుకుంటూ సంతోషపడ్డారు. అవును ఇప్పటి నుండి కొన్ని కష్టాలు తీరినట్టె కదా సుజాత అని అన్నాడు అబ్బాన్న. ఆ మాటతో కారంతో తిన్నా సరే నీతో ఉంటే చాలు బావ. నాకేమి వద్దు ఎప్పుడు నాతోనే ఉండిపో అంది సుజాత సంతోషంగా. నేనెక్కడికి వెళ్తాను నిన్ను వదిలి నీతోనే ఉంటా అన్నాడు అబ్బాన్న.

ఇలా వాళ్లు రోజు వాళ్లకు వచ్చిన పని చేస్తూ సంతోషంగా ఉన్నారు. ఒక రోజు సుజాతకు వాంతులు అవుతూనే ఉండడంతో హాస్పిటల్ తీసుకువెళ్లాడు అబ్బాన్న. డాక్టర్ మీ భార్య నెల తప్పింది. జాగ్రత్తగా చూసుకోండి అని చెప్పింది. ఆ మాట విన్న అబ్బాన్న కళ్ళలో ఆనందానికి హద్దులు లేవు. హాస్పిటల్ నుండి ఇంటికి తీసుకువచ్చాడు. సుజాతను ఏ పని చేయించకుండా తానే అన్ని పనులు చేస్తూ సుజాతను జాగ్రత్తగా తనకు ఇష్టమైన పదార్థాలను కొని తీసుకువచ్చి, తినకపోతే బుజ్జగిస్తూ తినిపించడం అలా చాలా బాగా చూసుకున్నాడు. అంతలోనే సుజాతకు ఐదు నెలలు పడ్డాయి. తనకున్న స్థోమతను బట్టి శ్రీమంతం కూడా జరిపించాడు అబ్బాన్న. చుట్టుప్రక్కల వాళ్ళు అందరు కలిసి అన్ని పనులు చేయడం ఇల్లంతా కొత్త కళను తెచ్చింది. ఆ రోజంతా సుజాత చాలా సంతోషంగా ఉంది.

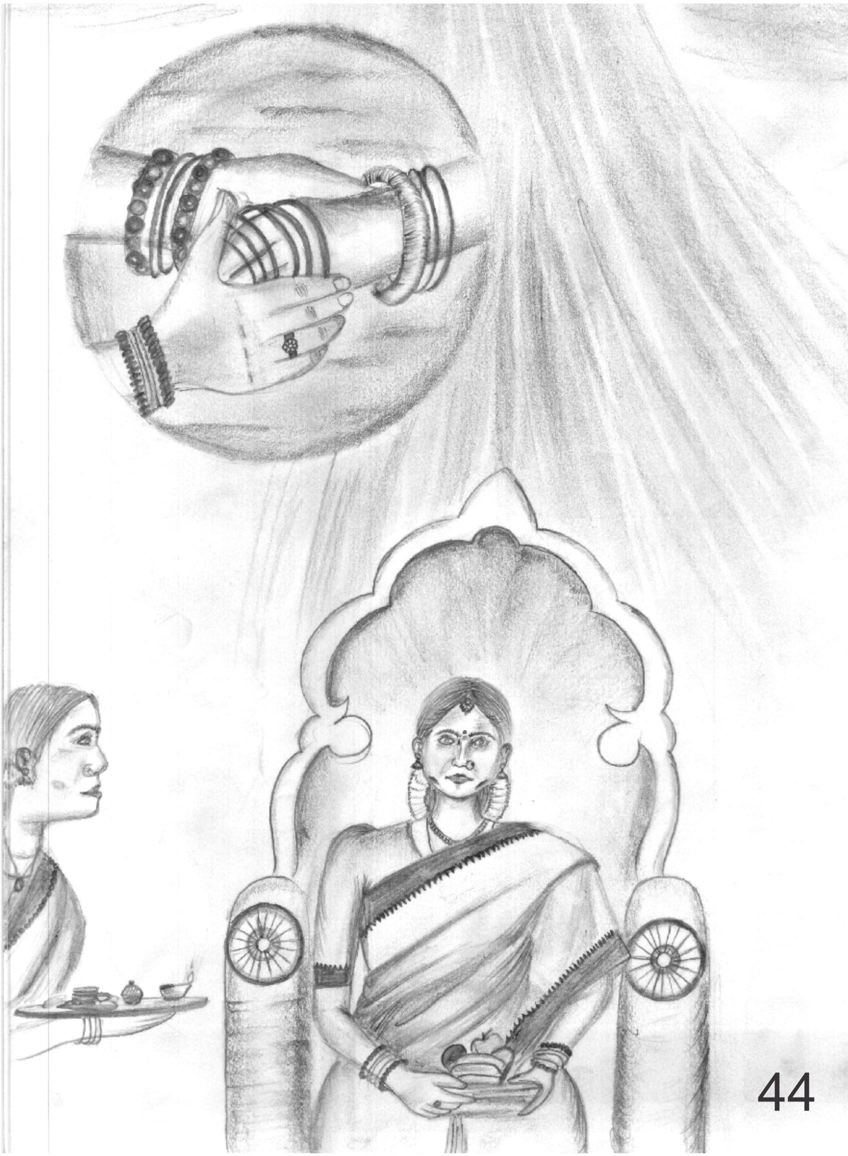

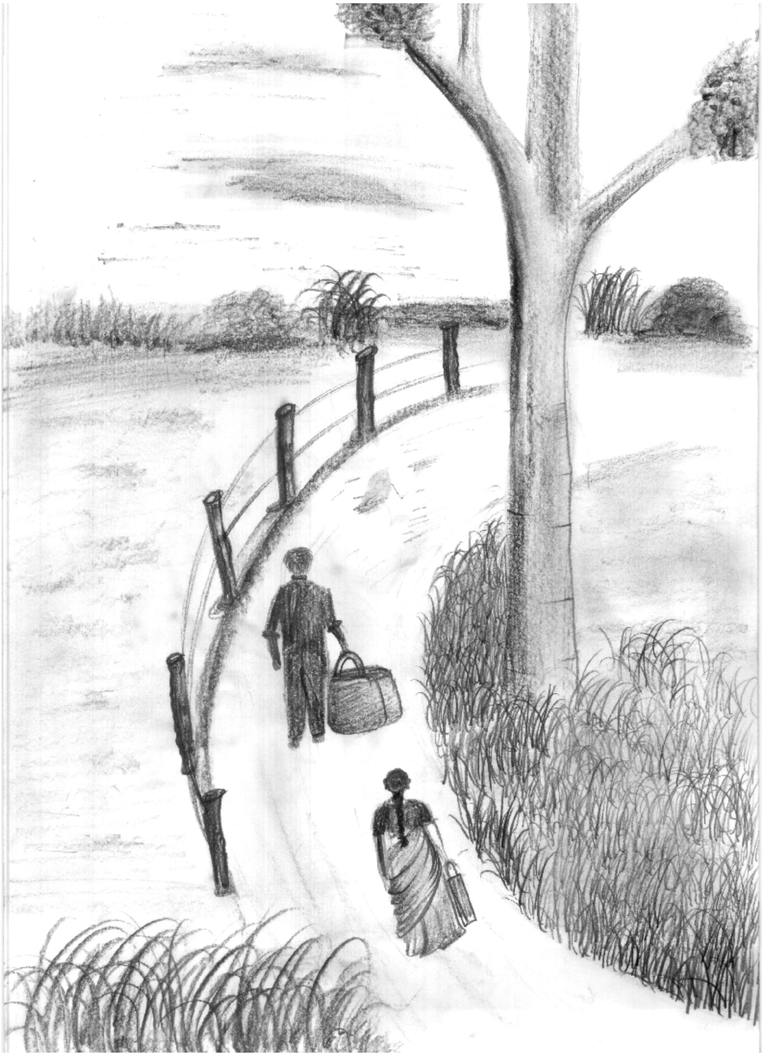

21. అబార్షన్ చేయించారు

కొన్ని రోజులు గడుస్తూ ఉండగా 6 నెలలు ఉన్నప్పుడు బావ అమ్మవాళ్లను చూడాలని ఉంది. ఒకసారి మనం ఇంటికి వెళ్దాం అంది సుజాత. నీ ఇష్టం. నీపై కోపం తగ్గి ఉంటుంది. మీ అమ్మ వాళ్లకి వెళ్దాం రేపు అని తన భర్త అనడంతో సరే బావ! అంది సుజాత.

ఇంటి నుండి ఇద్దరు కలిసి వెళ్ళారు. నీ చిన్న కూతురు ఊరిలోకి వచ్చింది. చూడలేవా? లక్ష్మమ్మా అని చుట్టుప్రక్కల వాళ్లు చెప్పడంలో సుజాతను ఇంటికి తీసుకువచ్చి సుజాతని చాలా కొట్టింది లక్ష్మి. అబ్బన్న వాళ్ల ఇంటికి వెళ్లాడు. సుజాతను కొట్టిన విషయం కూడా తెలిదు అబ్బన్నకి. మరునాడు సుజాతను హాస్పిటల్‌కి తీసుకువెళ్ళి అబార్షన్ చేయించారు. ఆ ఊరిలోనే ఉన్నప్పటికి అబ్బన్నకి ఆ విషయం తెలియలేదు. పక్క ఊరిలోకి పని చేయటానికి వెళ్లాడు. ఉదయాన్నే వెళ్లి సాయంత్రం తిరిగి ఇంటికి వస్తాడు. అందువల్ల అబ్బన్నకి ఆ విషయం తెలియలేదు. మూడు రోజులకు సుజాతను ఇంటికి తీసుకువచ్చారు. మరుసటి రోజు, రోజులానే అబ్బన్న పని చేయటానికి వెళ్లాడు. ఈ రోజు అబ్బన్న దగ్గరకు వెళ్లాలి, మాట్లాడడానికి, జీవితాంతం తనతోనే ఉండాలని, ఎలాగైనా వెళ్లాలి అనుకొని, అటు ఇటు ఇంట్లో తిరుగుతూ ఉంది. ఉదయం నుండి సాయంత్రం వరకు లక్ష్మి, బక్కన్నలు, సుజాత ఎక్కడికి వెళ్లకుండా చూసుకుంటూ కాపలా ఉన్నారు.

22. అందరికి దూరంగా

రాత్రి అందరు కలిసి అన్నం తిన్నారు. పడుకునే వేళ అవ్వడంతో ఇంటిముందు మంచం వేసుకొని పడుకున్నారు. ఎలాగైనా వెళ్తా అని అనుకుంది సుజాత. కానీ అబార్షన్ కావడం వల్ల ఓపిక లేదు. అయినా అబ్బన్నని చూడకుండా ఉండలేకపోయింది. సుజాత వాళ్ల పెద్దమ్మ వాళ్ల ఇంట్లో నుండి గోడ దూకితే బయటకు వెళ్లవచ్చు. చప్పుడు రాకుండా మెల్లిగా నడుస్తూ వెళ్ళింది. పచ్చిగా ఉన్న కుట్లు నొప్పి వేసాయి. కానీ ఎలాగైనా వెళ్లాలి అనుకొని, చుట్టూ ఎవరైనా చూస్తున్నారా అని మొత్తం చూసింది. ఎవ్వరూ చూడకపోవడంతో ఆ గోడ మీద నుండి దూకి అబ్బన్న పని చేసే దగ్గరికి వెళ్లింది. జరిగింది అంతా చెప్పింది. అది విన్న అబ్బన్న చాలా ఏడ్చాడు. మనకు పుట్టింది ఆడపిల్ల నీలా అందంగా ఉంది అంటూ చాలా ఏడ్చింది. సుజాతను చూసి తన కూతుర్ని గుర్తుకు చేసుకుంటూ అబ్బన్న కూడా చాలా ఏడ్చాడు. మనం మన ఊరికి వెళ్ళడం వద్దు. ఎవరికి కనబడకుండా దూరంగా వెళ్దాం అంది సుజాత. సరే వెళ్దాం అంటూ ఆ రోజే ముప్కాల్‌కి వెళ్లారు. ఇద్దరు అక్కడ వచ్చిన పని చేస్తూ ఆనందంగా ఉన్నారు.

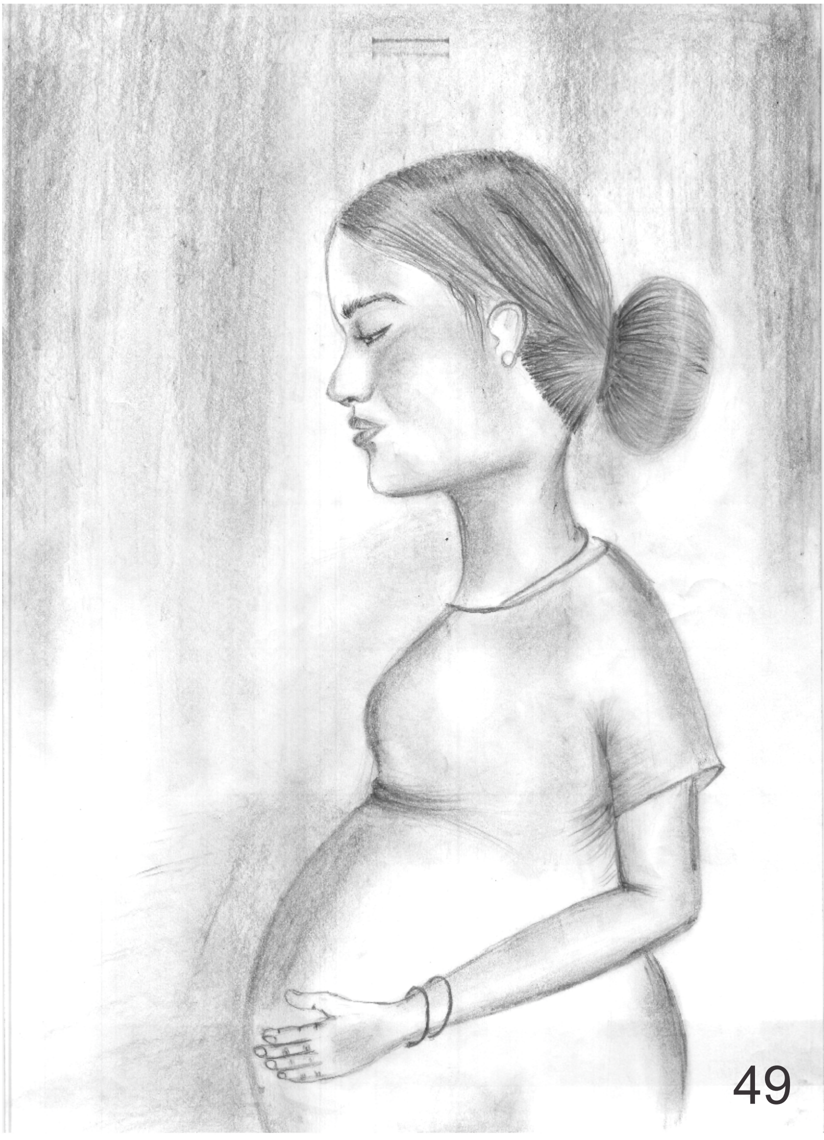

23. కళ్ళలో ఆనందం

సుజాత ఉదయం 4 గంటలకు నిద్ర లేచి ఇంటి పని పూర్తి చేసి వంట చేసి తను టిఫిన్ పెట్టుకొని, అబ్బన్నకి చెప్పి పనికి వెళ్లేది. అబ్బన్న ప్రొద్దున్నే నిద్ర లేచి స్నానం చేసి, టిఫిన్ చేసి, ఊరిలోకి వెళ్ళేవాడు. అబ్బన్నకు రాజకీయ నాయకులతో తిరగడం చాలా ఇష్టం. అందుచేత వాళ్ళతో తిరిగేవాడు. అలా కొన్ని నెలల తరువాత, ఒక రోజు సుజాత పొలంలో పని చేస్తూ ఉండగా ఉన్నట్టుండి కళ్ళు తిరిగి పడిపోయింది. పొలానికి వచ్చిన పెద్దవాళ్ళు కంగారుగా సుజాత దగ్గరికి వెళ్లారు. అక్కడ ఉన్న ఒక పెద్దావిడ తన చేయి పట్టుకొని చూసింది. సుజాత కడుపుతో ఉందని చెప్పింది. ఆ పొలంలోకి వచ్చిన వారందరు ఎంతో సంతోషించారు. సుజాతను ఒక పెద్దావిడ ఇంటి వరకు తీసుకువెళ్ళి, పడుకో బెట్టింది. సాయంత్రం వేళ అవుతుంది. అప్పుడు అబ్బన్న వచ్చి సుజాతను ఏమైంది, అలా పడుకున్నావు అని అడిగాడు. ఆ మాటలు విన్న సుజాత కళ్ళలో ఆనందభాష్పాలు పడడం మొదలయ్యాయి. మీరు నాన్న కాబోతున్నారు అని చెప్పింది సుజాత. ఆ మాట విన్న అబ్బన్న చాలా సంతోషపడ్డాడు. సాయంత్రం నుండే సుజాతను జాగ్రత్తగా చూసుకోవడం మొదలుపెట్టాడు. రాత్రికి అబ్బన్ననే వంట చేసి స్వయంగా తన చేతులతో సుజాతకు తినిపించిన తరువాత తాను అదే కంచంలో తిని, పడుకున్నారు.

24. మెరుపులు మెరుస్తున్నాయి

మరుసటి రోజు ఇద్దరు త్వరగా ముస్తాబై హాస్పిటల్‌కి వెళ్లారు. సుజాతకు 4వ నేల నడుస్తూ ఉంది జాగ్రత్తగా చూస్కోండి అని డాక్టర్ చెప్పింది. ఆ క్షణం నుండి సుజాతకు ఎటువంటి ఇబ్బంది కలగకుండా ఎంతో అపురూపంగా చూసుకున్నాడు. ఇటువంటి సమయంలో ఎలాంటి ఆహారం తీసుకుంటే బిడ్డ ఆరోగ్యంగా ఉంటుందో డాక్టర్ని అడిగి తెలుసుకొని ఎంత కష్టమైనా అదే ఆహారం, పండ్లు ఇలా ఎన్నో తీసుకొచ్చి సుజాతతో తినిపించాడు అబ్బన్న. ఇంటి పనులతో సహా అన్ని పనులను తానే చేసుకొని సుజాతతో కొన్ని రోజులు ఇంట్లోనే తోడుగా ఉన్నాడు. ఇది ఇలా జరుగుతూ ఉండగానే సుజాతకు నెలలు నిండాయి.

ఒక రోజు ఉన్నట్టుండి సుజాతకు నొప్పులు రావడం మొదలయ్యాయి. మొదలవ్వడంతోనే వాళ్ళ పక్కింట్లో ఉన్న, ఒకావిడను తీసుకొచ్చి సుజాత దగ్గరుంచి ఆటో కోసం ఊర్లోకి వెళ్లాడు. ఉన్నట్టుండి అప్పుడే వర్షం మొదలయ్యింది. వర్షంలో అబ్బన్న ఆటో కోసం వెళ్ళాడు. మెరుపులు మెరుస్తున్నాయి. ఇక్కడ సుజాత నొప్పులతో బాధపడుతుంది. చాలా సేపయిన తర్వాత అబ్బన్నకి ఆటో దొరికింది. తొందరగా వచ్చి సుజాతను ఆటోలో ముప్కాల్‌లోనే దగ్గరున్న హాస్పిటల్‌కు తీసుకెళ్ళాడు. ఎంతోసేపు ప్రసవ వేదన తర్వాత సుజాత పండంటి మగబిడ్డకు జన్మనిచ్చింది. ఫిబ్రవరి 11వ తేదీన జన్మించాడు. ప్రసవం తర్వాత సుజాతని వారి ముద్దుల కొడుకును కంటికి రెప్పలా చూసుకున్నాడు అబ్బన్న. తర్వాత రోజుల్లో కూడా సుజాతకు మంచి ఆహారం పెట్టి ఆరోగ్యం దెబ్బ తినకుండా చూసుకున్నాడు. తానొక్కడే పని చేస్తూ, ఇంటికి వచ్చిన తర్వాత ఇంటిపనిలో కూడా భార్యకు సహాయం చేసేవాడు.

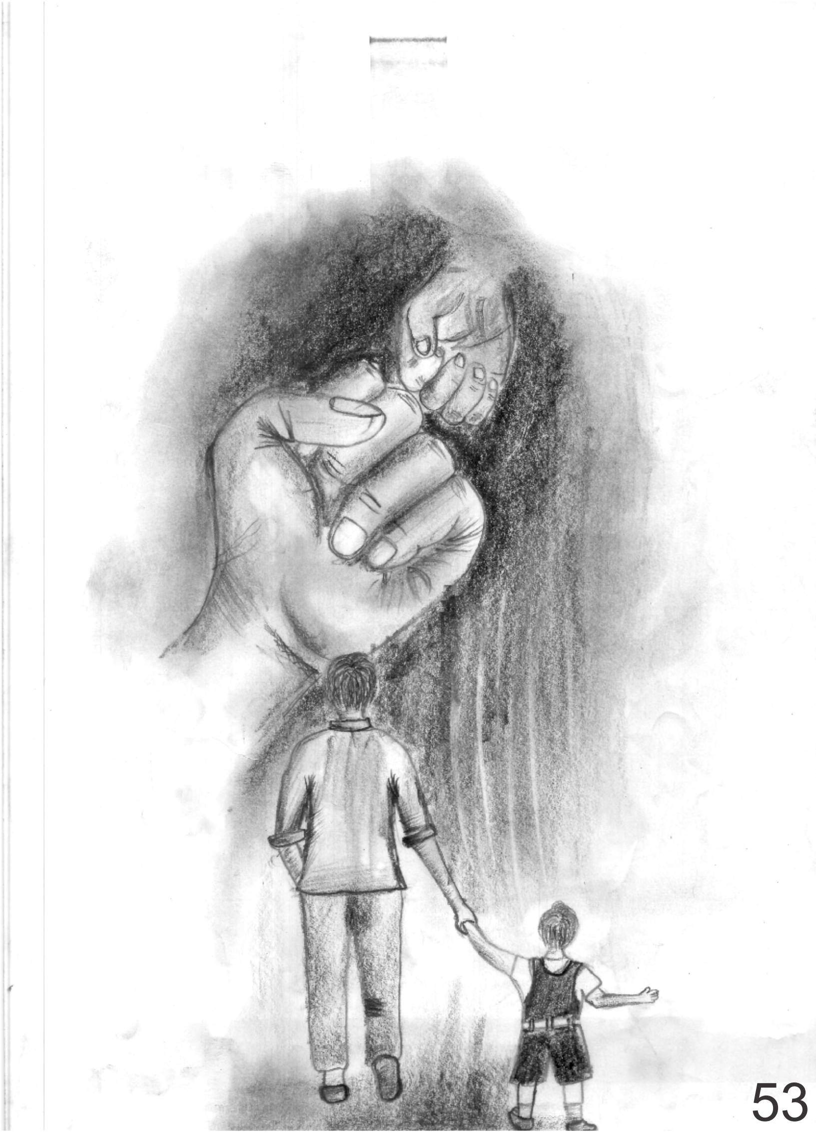

25. ఆనందానికి అవధులు లేవు

కొన్ని రోజుల తర్వాత అబ్బన్న సుజాతలు కొడుక్కి నామకరణ మహోత్సవం చేశారు. ఆ బాబుకి అరుణ్ అనీ నామకరణం చేశారు. అలా 3 నెలలు అవ్వగానే అరుణ్ బోర్లా పడ్డాడు. 6 నెలలు తర్వాత అంబాడసాగాడు. ఇలా చిన్న చిన్న సంతోషాలు సుజాత అనుభవించసాగింది. 10 నెలల తర్వాత అరుణ్ తప్పటడుగులు వేస్తూ ఉండగా ఆ దంపతుల ఆనందానికి అవధులు లేకుండా పోయాయి. అలా తన కొడుకు పాల బుగ్గలు, పసిడి నవ్వులు, చిట్టి చిట్టి అడుగులను చూస్తూ సుజాత ఎంతో మురిసిపోయేది. తన కొడుకు చిన్న చిన్న పెరుగు ముద్దలు కలిపి తినిపిస్తూ ఉండే అరుణ్ తింటూ ఉంటే తన కొడుకు కడుపు కంటే ముందు తన కడుపే నిండేది సుజాతకి. ఇలా తన అమ్మతనంలో ఎన్నో అనుభవాలు. అరుణ్‌కి చిన్న జ్వరం వచ్చినా తట్టుకునేవారు కాదు. ఎంతో అల్లాడిపోయేవారు ఇద్దరూ. అరుణ్ నడవడం కూడా నేర్చుకున్నాడు. అరుణ్ నడవడంతో సుజాత కొంగు పట్టుకొని ఎప్పుడూ ఆడుతూ ఉండేవాడు. అలా ఒక సంవత్సరం తర్వాత అరుణ్ పుట్టెంట్రుకలు కత్తిరించే కార్యక్రకం జరిపించారు ఘనంగా. ఆ కార్యక్రమానికి సుజాత వాళ్ళమ్మ వాళ్ళని పిలిచింది. కానీ వాళ్ళు రాలేదు. వాళ్ళు రాకపోయినా కూడా ఏ లోటు జరగకుండా ఎంతో ఆనందంగా, ఆ కార్యక్రమాన్ని జరిపించాడు అబ్బన్న.

26. నిండు గర్భిణిగా ఉన్నప్పుడు

అలా వారికి తెలియకుండానే 2 సంవత్సరాలు గడిచిపోయాయి. అరుణ్‌కు ఇప్పుడు 2 సంవత్సరాలు. అదే సమయంలో సుజాత మళ్ళీ నెల తప్పింది. సుజాతకు ఈసారి కూడా తను గర్భవతిగా ఉన్నప్పుడు ఎటువంటి బాధ కూడా లేకుండా చూసుకున్నాడు. తన కొడుకుతో పాటుగా సుజాతను కూడా చంటిపిల్లలా ఇద్దరి బాధ్యతను అబ్బన్న తీసుకుని ఎంతో ఓర్పుగా ఎలాంటి సమస్య రాకుండా ప్రతి నెలా డాక్టర్ దగ్గరికి తీసుకెళ్ళి చూపించేవాడు సుజాతను. అలా 9 నెలలు గడిచాయి. సుజాత నిండు గర్భిణిగా ఉన్నప్పుడు అబ్బన్న వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్లాలనుకున్నారు. వారిద్దరూ అనుకోవడమే ఆలస్యం ఆ తరువాత రోజు తెల్లవారు జామున 6 గంటలకే బయలుదేరారు. అది వర్షాకాలం కావడంతో ఎప్పుడు వర్షం పడుతుందో తెలియని పరిస్థితిలో తొందరగా వాళ్ళ ఊరు చేరాలనుకున్నారు. వారు తమ సొంత ఊరైన అబ్బాపూర్‌కి వెళ్లిన రెండు రోజులకే సుజాతకు నొప్పులు వచ్చాయి. వాళ్ల ఊరిలో ఆ రాత్రి వాహన సదుపాయాలు లేకపోవడంతో అప్పుడే వర్షాకాలం కాబట్టి వర్షం పడుతూ ఉండటంతో నొప్పులతో బాధ పడుతున్న సుజాతను హాస్పిటల్‌కి తీసుకువెళ్ళడం కంటే ఇంట్లో ప్రసవించడమే ఉత్తమం అని అబ్బన్న తల్లిదండ్రులు భావించడంతో ఇంట్లోనే సుజాత ప్రసవించింది. ఆ రాత్రి సమయంలో పండంటి ఆడబిడ్డకు జన్మనిచ్చింది. రాత్రి 11.45కి సెప్టెంబర్ 9వ తేది 2002 సంవత్సరంలో పుట్టింది. అబ్బన్న సుజాతది ప్రేమ వివాహం కావడంతో అబ్బన్న వాళ్ళమ్మ కూడా సుజాతని వారికి పుట్టిన చిన్న పసికందును సరిగ్గా పట్టించుకోవట్లేదని భావించిన అబ్బన్న తనకు కూతురు పుట్టిన రెండు వారాలకే సుజాతని తన ఇద్దరు పిల్లల్ని తీసుకొని ముప్కాల్‌కి వచ్చేసాడు. ఆ పాప పుట్టిన తర్వాత వారి జీవితం చాలా వరకు ఆనందంగా మారిపోయింది.

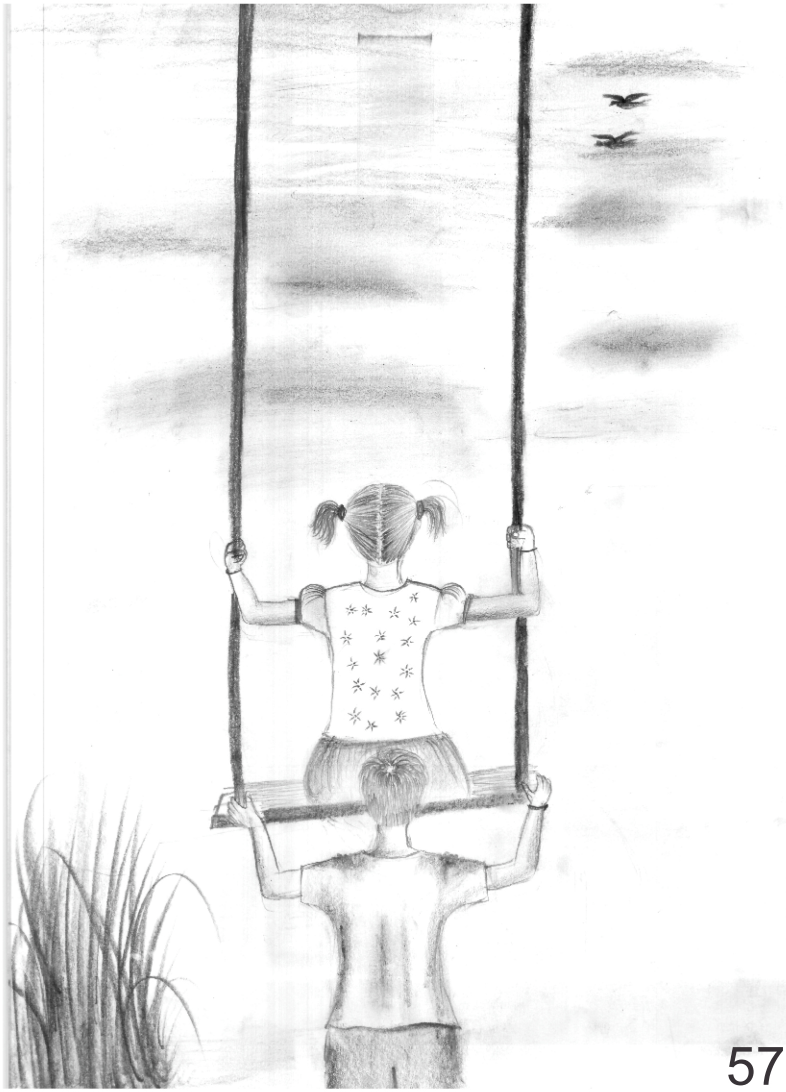

27. బుజ్జ తినిపించేవాడు

21వ రోజున తమ కూతురికి నామకరణ మహోత్సవం జరిపించారు. ఆ పాపకి అరుణ అని నామకరణం చేశారు. అబ్బన్న ఆదాయం కూడా ముందు కన్నా తనకు కూతురు పుట్టిన తర్వాత ఎక్కువగా రావడం మొదలైంది. అందుకు తనని ముద్దుగా మా ఇంటి మహాలక్ష్మి అని పిలుచుకునేవారు ఆ దంపతులు. తన కొడుకు అయిన అరుణ్ కూడా అరుణను బాగా చూసుకునేవాడు. అరుణ్‌కి అరుణ అంటే చాలా ఇష్టం. అరుణని ఆడిపిస్తూ తన దగ్గరనే ఉండేవాడు. అరుణ 11 నెలల తర్వాత చిన్న చిన్న అడుగులు వేస్తూ ఉంటే అబ్బన్న చాలా ఆనందపడేవాడు. తన రెండు చేతులు చాచి రా! రా! చిన్న అంటూ పిలిచేవాడు. అరుణ వేసే ప్రతి అడుగును తనకు 1000 (వేయి) రేట్లు బహుమతి వచ్చినంతగా సంతోషపడేవాడు. అరుణ, అరుణ్ చిన్న పిల్లలైనప్పటికి వారిద్దరూ ఎటువంటి గొడవ లేకుండా ఉండేవారు. ఇది అరుణకి ఊహ తెలిసేంతవరకు మాత్రమే అలా 5 సంవత్సరాలు గడిచిపోయాయి. ఆ తర్వాత ప్రతి ఇంట్లో జరిగినట్టే వారి ఇంట్లో కూడా అన్నాచెల్లెళ్ల అల్లర్లు మొదలయ్యాయి. సుజాత, అబ్బన్న పనికి వెళ్ళేవారు. వాళ్లకు అరుణే చెప్పేవాడు అమ్మ చెల్లిని జాగ్రత్తగా చూసుకుంటాను అని, అరుణ్ అరుణను ఆడిపిస్తూ తానే అమ్మలా బుజ్జగిస్తూ తినిపించేవాడు. సాయంత్రం సుజాత, అబ్బన్నలు వచ్చేవరకు కంటికి రెప్పలా చూసుకునేవాడు అరుణ్.

28. వేసవి కాలం కావడంతో

అరుణ్‌కి 7 సంవత్సరాలు, అరుణకి 5 సంవత్సరాలు ఉన్నప్పుడు. సుజాత, అబ్బన్న వాళ్ల పిల్లలను తీసుకొని అబ్బాపూర్‌కి వెళ్ళారు. సుజాత వాళ్ల అమ్మకి తెలిసిన వాళ్లను ఏం అనలేదు. సుజాత, అబ్బన్న వాళ్ల పిల్లలు ఒకే గుడిసెలో ఉండేవారు. అలా సంవత్సరం గడిచింది. చిన్న గుడిసెలో ఉన్న చాలా ఆనందంగా ఉండేవారు. ఒక రోజు మధ్యాహ్నం వాళ్ల కరెంటు వైరు తెగిపోయింది. అప్పుడే అరుణ్, అరుణ చదువుకోవటానికి వెళ్ళి వచ్చారు. వాళ్లే చూసి వాళ్ల అమ్మా నాన్నలకు చెప్పారు. వాళ్ళ గుడిసెకు మొత్తం మంటలు చుట్టుకున్నాయని. త్వరగా అబ్బన్న, సుజాత పిల్లల్ని తీసుకొని బయటకు వచ్చారు. చుట్టుప్రక్కల వారందరు చూసి వాళ్ల దగ్గరకు వచ్చారు. అది వేసవికాలం కావడంతో మంటలు ఎక్కువగా అవుతున్నాయి. అందరు వచ్చి మంటలు చల్లార్చుతూ, ఇంట్లోని సామాన్లు తీస్తున్నారు. చాలా సేపటికి మంటలు చల్లారాయి. గుడిసె కాలిపోవడం వల్ల చాలా వస్తువులు కాలిపోయాయి. సుజాత చాలా ఏడ్చింది. అప్పుడు సుజాత వాళ్ళమ్మ (లక్ష్మి) వచ్చింది. తనను చూస్తూ మాట్లాడి మాట్లాడనట్టు మాట్లాడుతూ చాలా ఏడ్చింది. అలా వారికున్న డబ్బు, వస్తువులు అన్నీ కోల్పోయారు. అబ్బన్న ఒక వారం తర్వాత సుజాతతో ఇలా అన్నాడు. నేను వేరే ఊరికి వెళ్లి జీతం ఉంటా అని అన్నాడు. సుజాత సరే బావ అని అన్నది. అబ్బన్న ముప్కాల్ గ్రామానికి పని చేయటానికి వెళ్తూ సాయంత్రం ఇంటికి వచ్చేవాడు. అబ్బన్న వెళ్లి వారికి సుజాత తన పిల్లలను తీసుకొని ముప్కాల్‌కి వెళ్లింది. అబ్బన్న, ఎందుకు వచ్చావు? పిల్లలను నీతో తీసుకువచ్చావా? అని అడిగాడు. అవును! తీసుకువచ్చాను. నేను నీతోనే పని చేయటానికి వస్తా అంది సుజాత.

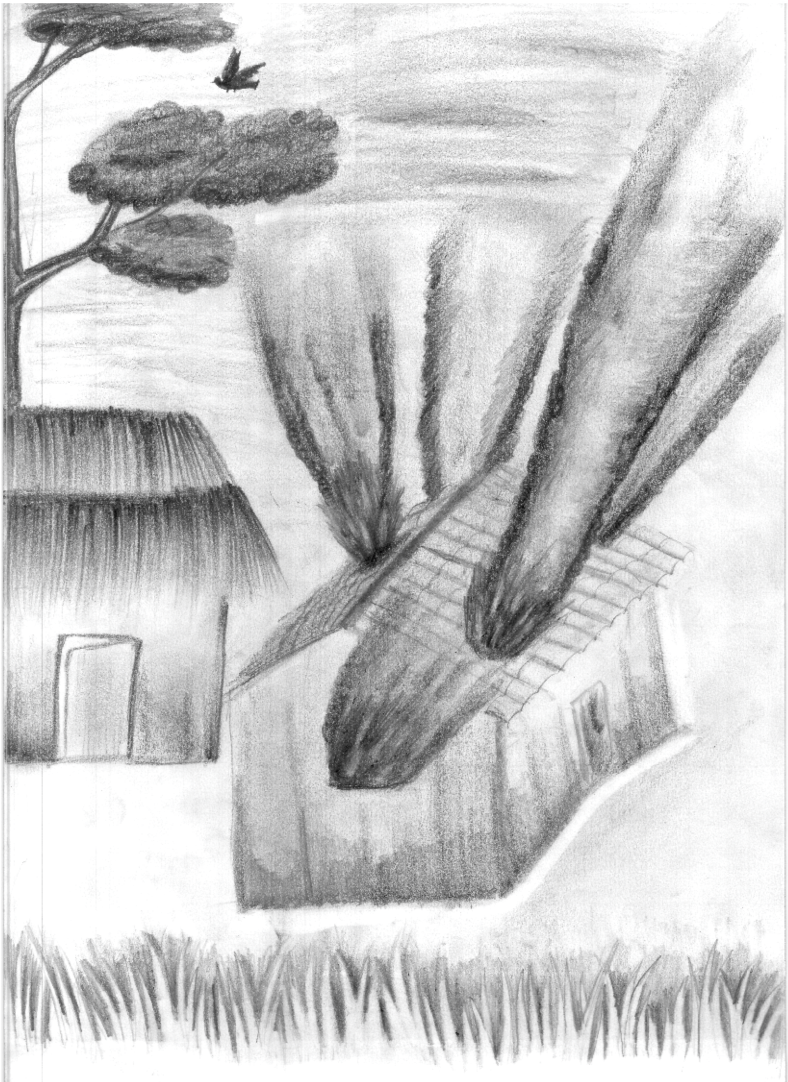

29. ఆశలు నెరవేరలేదు

సుజాత వాళ్ళకి ఇల్లు అద్దెకు ఇచ్చిన కాపు సాయమ్మ అనే ముసలావిడ ఉండేది. సాయమ్మ పిల్లలిద్దరినీ చాలా బాగా చూసుకునేది. వాళ్ళను సొంత అమ్మమ్మలాగా వాళ్ళు ఎంత అల్లరి చేసినా భరించేది. అబ్బన్న, సుజాత ఇద్దరు పిల్లలను చూసుకుంటూ వాళ్ళే ప్రపంచంలా బ్రతుకుతూ వాళ్ళ .జీవనాన్ని కొనసాగిస్తూ ఉన్నారు. చూస్తూ ఉండగానే అరుణకి తొమ్మిది (9) సంవత్సరాలు వచ్చాయి. అరుణ్‌కి పదకొండు (11) సంవత్సరాలు వచ్చాయి. అరుణ్, అరుణకి పుట్టు పంచలు కట్టించాలని అనుకున్నారు. కానీ ఈ పండుగ అమ్మమ్మ, తాతయ్యలకు సంబంధించినదని కొంచెం నిరాశకు గురయ్యారు. ఎందుకంటే వాళ్ళ అమ్మమ్మ, తాతయ్యలు అయిన లక్ష్మి, బక్కన్నలు వస్తారా లేదా అనే సందేహంతో బాధ పడ్డారు. అయినా ఒకసారి పిలిస్తే వారి మనస్సు మారుతుందేమో అనే చిన్న ఆశతో వారికి కబురు పంపారు. వారి కోసం కాకపోయినా మనవడు, మనవరాలి కోసం అయినా వస్తారేమో అని ఆశపడ్డారు. కానీ వారి ఆశలు నెరవేరలేదు. ఎంతసేపు ఎదురుచూసినా వారు రాలేదు. దాంతో వాళ్ళతో ఎంతో ప్రేమగా మెలిగే సాయమ్మ కూడా పిల్లలకు అమ్మమ్మతో సమానమని భావించిన సుజాత, అబ్బన్న దంపతులు. ఇద్దరు కలిసి సాయమ్మతోనే పుట్టు పంచలు కట్టించారు. సాయంత్రం అబ్బన్న తండ్రి అయిన కిష్టయ్య వచ్చాడు. అబ్బన్న చాలా ఆనందపడ్డాడు. పుట్టు పంచలు కట్టించిన సాయమ్మ ఎంతో సంతోషపడింది. తనకు అమ్మమ్మ అనే గౌరవం దక్కడంతో సంబర పడిపోయింది. అంతా అనుకున్నట్లే జరిగింది.

కాని లక్ష్మి, బక్కన్న రాకపోవడం వల్ల సుజాత చాలా బాధపడింది. ఎవరి దగ్గర నుండి ఏం ఆశించకుండా ఉన్న దాంతోనే సంతోషపడేవారు ఈ దంపతులు. రెండు సంవత్సరాల తర్వాత పిల్లల కోసం వాళ్ల చదువుల కోసం సొంత ఊరికి వెళ్ళారు. అలా సొంత ఊరికి వెళ్ళిన తర్వాత అబ్బన్న తన స్నేహితులను కలవడానికి వెళ్ళాడు. కుశల ప్రశ్నలు ముగిసిన తర్వాత తన స్నేహితులు అబ్బన్న జీవిత విధానం గురించి ఆరా తీయగా తన సంపాదన తక్కువని తెలిసింది. అబ్బన్న మంచి కోరే స్నేహితులు తనకు పిల్లలున్నారు కాబట్టి తనకు వచ్చే సంపాదన చాలదని పిల్లలకు ఇబ్బందులు వస్తాయని అలా కాకుండా ఉండాలంటే తను దుబాయి వెళ్ళి సంపాదిస్తే పిల్లలు, వాళ్ల భవిష్యత్తుకు తగిన డబ్బు సమకూరుతుందని సలహా ఇచ్చారు. అలా చెప్పడంతో అబ్బన్న ఆలోచనలో పడ్డాడు. ఈ విషయం గురించి సుజాతతో మాట్లాడాడు. తనకు ఇష్టం లేకపోయినా వారి పిల్లల భవిష్యత్తు కోసం సుజాత, అబ్బన్న దుబాయి వెళ్ళడానికి ఒప్పుకుంది.

అబ్బన్న దుబాయికి వెళ్తాడు అని తెలిసిన ఊరివాళ్ళు సుజాత అమ్మనాన్నలకు వాళ్ళని క్షమించి దగ్గరికి తీసుకొమ్మని చెప్పారు. కనీసం వాళ్ల పిల్లల మొహాలు చూసి అయినా వాళ్ళను ఆదరించండి అని ఎన్నో సలహాలు చెప్పడంతో వాళ్ళ మనస్సు కొద్దిగా కరిగి పిల్లలతో మాట్లాడడం మొదలు పెట్టారు. అప్పుడు పిల్లలు చదువుకుంటున్నారు. అరుణ 3వ తరగతి, అరుణ్ 5వ తరగతి చదువుతున్నారు.

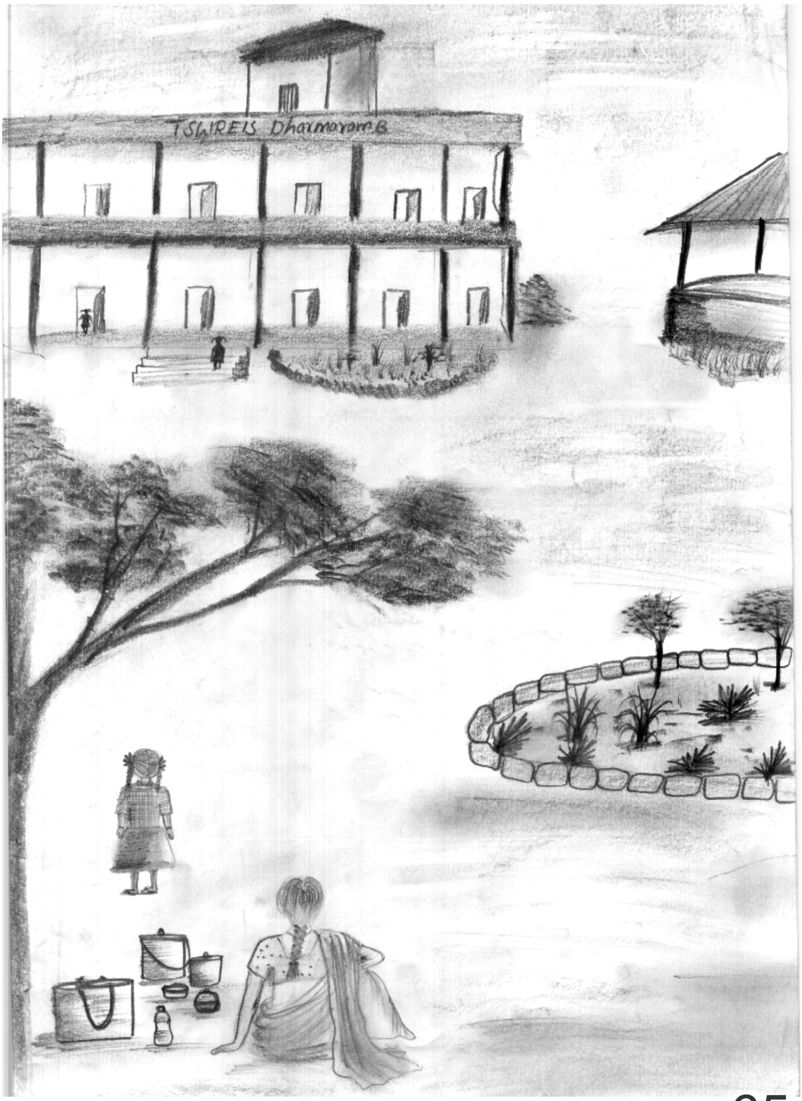
TSWREIS Dharmaram B

30) మారెందుకు చెప్పలేదమ్మ

సుజాతకు పెళ్ళి చేసి అల్లుడిని ఇల్లరికం తెచ్చుకుందాం అనుకున్నారు లక్ష్మి, బక్కన్నలు. కాని సుజాత ప్రేమ వివాహం చేసుకోవడం వల్ల సుజాత అక్క జ్యోతి ముగ్గురి కొడుకుల్లో రెండవ కొడుకును బక్కన్న దత్తత తీసుకున్నాడు. జ్యోతి కొడుకుల పేర్లు మొదట తను సాయి కృష్ణ, రెండో అతను సతీష్, మూడవతను గణేష్. లక్ష్మి, బక్కన్నలు సతీష్‌ని దత్తత తీసుకున్నప్పుడు సతీష్‌కి 6 సంవత్సరాలు. అప్పటి నుండి సతీష్ వాళ్ళ వద్దే పెరిగాడు. అప్పుడప్పుడు సుజాత వాళ్ళ ఇంటికి వస్తూ పోతూ ఉండేవాడు. ఇదంతా సుజాత ఒక కథలా చెప్పడం ఆపేసి, తన పిల్లలకు ఇలా చెప్పింది.''అప్పుడు మీ నాన్న దుబాయికి వెళ్ళారు. అప్పటినుండి మిమ్మల్ని, మీ చదువుల్ని ఇలా సాగిస్తున్నాం'' అంటూ ఆపేసింది. (కథలోని సుజాత)మీ నాన్నను చేసుకున్న తరువాత మీ అమ్మమ్మ వాళ్ళతో ఒక మంచి జ్ఞాపకం ఏంటంటే, మీరు ఇద్దరు హాస్టల్స్‌లో ఉన్నప్పుడు, నాకు కాలిలో ముల్లు దిగింది. అప్పుడు అమ్మమ్మనే చూసుకుంది. ఆ ముల్లు తీయడానికి డాక్టర్ ఆపరేషన్ చేయాలన్నారు. అప్పుడు ఆ క్షణంలోనే డబ్బులు తీసుకువచ్చి నన్ను హాస్పిటల్‌కు తీసుకువెళ్ళింది. ముల్లు తీయించేసి అమ్మమ్మ వాళ్ళింటికే తీసుకెళ్ళింది. అక్కడే ఉన్నాను ఒక వారం రోజులు. అవునా! మరీ మాకెందుకు చెప్పలేదమ్మా''. ''మీరు నా వల్ల బాధ పడకూడదని చెప్పలేదు'' అన్నది సుజాత. ఆ తర్వాత దసరా పండుగ జరిగింది. పండుగ అయి రెండు రోజులకి అబ్బన్న తండ్రి కిష్టయ్య చనిపోయాడు. అబ్బన్న దుబాయిలో ఉండడం వల్ల తండ్రి చావుకి రాలేకపోయాడు. సెలవులు అయిపోవడంతో పిల్లలిద్దరూ మళ్ళీ తిరిగి హాస్టల్స్‌కి వెళ్ళారు.కొన్ని రోజుల తర్వాత అరుణ పుష్పవతి అయింది. 21 రోజులకు అరుణ వాళ్ళ అమ్మమ్మ వాళ్ళ ఫంక్షన్ చాలా ఘనంగా జరిపారు. తర్వాత ఒక వారం గడిచాక మళ్ళీ వాళ్ళ నానమ్మ వాళ్ళు కూడా ఫంక్షన్ జరిపారు. మూడు నెలల తర్వాత అరుణ వాళ్ళ నానమ్మ చనిపోయింది.ఇదంతా జరిగిన తర్వాత యథావిధిగా సుజాత రెండవ, నాల్గవ శనివారాలకు వెళ్లడం, పిల్లలకి ఇష్టమైన చిరుధాన్యాలు తీసుకుని వెళ్ళడం, ఇష్టంగా వారికి తినిపించడం ఇలా ఎన్నో జ్ఞాపకాలను తన పిల్లలతో సంపాదించుకుంది. ఇలాగే సంవత్సరం గడిచిపోయింది. అప్పుడు అరుణ్‌కు వయస్సు 18 సంవత్సరాలు, అరుణకు 16 సంవత్సరాలు.

చాప్టర్-3

31. సంతోషంతో ఉప్పొంగిపోయాయి

అరుణకి 10వ తరగతి ఉన్న సమయంలోనే అబ్బన్న (వాళ్ళ నాన్న) దుబాయి నుంచి వచ్చాడు. మార్చ్ 24వ తేది ఆదివారం రోజుల వాళ్ళ నాన్న హైదరాబాద్‌లో అడుగుపెట్టాడు. ఈ విషయం తెలుసుకున్న అరుణ్, అరుణ మనస్సులు సంతోషంతో ఉప్పొంగిపోయాయి. అబ్బన్న ఇంటికి రావడంతో సుజాత సంతోషమైతే వర్ణనాతీతం. ఈ దంపతులిద్దరూ ఒక రోజు గుడికి వెళ్ళారు. అదే సమయంలో అరుణ చదువుతున్న హాస్టల్‌కి వాళ్ళ దగ్గర నుంచి ఫోన్ తీసుకుని అరుణ వాళ్ళ నాన్న గారికి వీడియో కాల్ చేసింది. అప్పుడే ఎంతో సంతోషంగా ఉన్న వాళ్ళ అమ్మనాన్నలను చూసింది. మరో వారం ఫోన్‌లో వాళ్ళకు చెప్పింది. కానీ పాపం అరుణకు అప్పుడు తెలియదు. అదే వాళ్ళమ్మని చూడడం ఆఖరిసారి అవుతుందని. ఊహించని విషయాలు జరగడమే జీవితం అనే మాట వాస్తవమే అని అర్థం అయ్యే రోజు వస్తుందని ఎవరు అనుకోలేదు. అబ్బన్న దుబాయి నుంచి రావడంతో అందరూ ఎంతో సంతోషంగా ఉన్నారు.

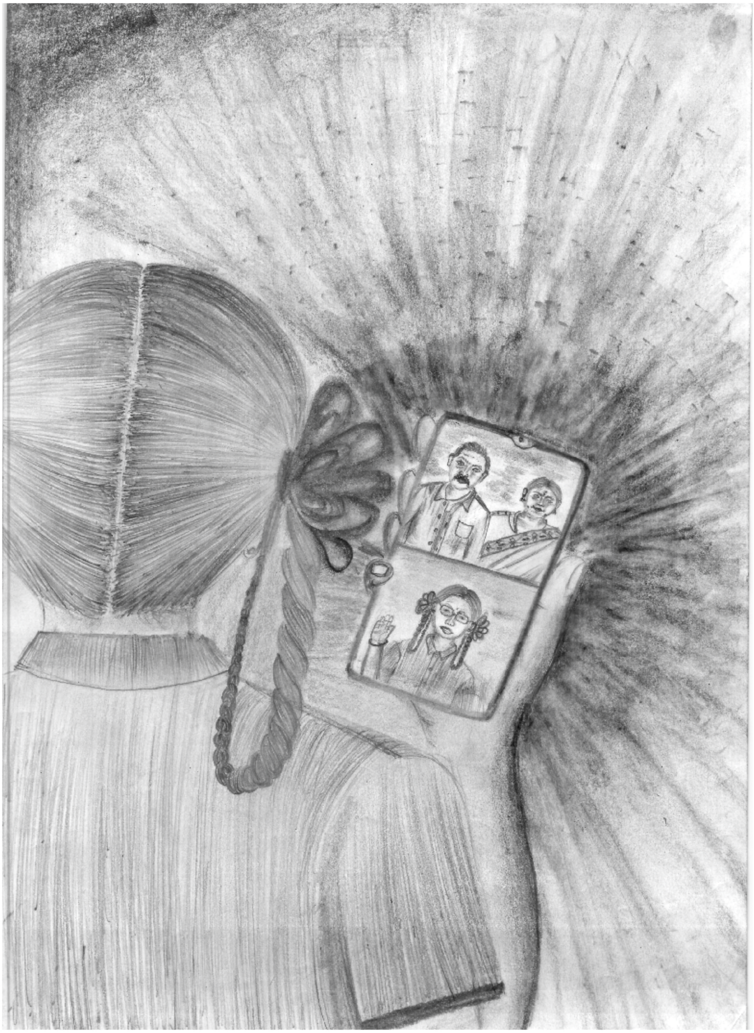

32. తెలియని అయోమయం

అలా మూడు రోజులు గడిచాయి. నాలుగవ రోజు అబ్బన్న వాళ్ళ చెల్లిని చూసి చాలా రోజులవడంతో తన చెల్లి అత్తగారి ఊరైన బాడ్సి వెళ్ళారు భార్యభర్తలిద్దరూ. బైక్ మీద ఎన్నో కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ఎంతో సంతోషంగా వెళ్ళిన ఆ జంటకు ఆ సమయానికి తెలియలేదు. అదే వారు కలిసి ఉండే ఆఖరి క్షణాలవుతాయని. సంతోషంగా తన చెల్లి దగ్గరికి వెళ్ళేటప్పుడు ఘోర రోడ్డు ప్రమాదం జరిగింది. వారి బండిని వెనుకనుంచి ట్రాక్టర్ వచ్చి గుద్దడంతో ఇద్దరూ చాలా దూరంలో ఎగిరిపడ్డారు. ఒక్క నిమిషం అంతా నిశ్శబ్దం. ఏమి జరుగుతుందో కూడా తెలియని అయోమయం. అబ్బన్నని కొంతమంది వచ్చి తన రెండు చేతులని పట్టుకుని పైకి లేపారు. తన మొహం మీద నీళ్ళు చల్లడంతో స్పృహ వచ్చింది అబ్బన్నకి. తన మోకాళ్ళు, చేతులకి దెబ్బలు బాగా తగిలాయి. తనను లేపిన వారు వెళ్ళిపోయారు. అప్పుడు కొన్ని క్షణాలయ్యాక ఆ షాక్‌లో నుంచి తేరుకున్న అబ్బన్న గుండె, ఆగకుండా గట్టిగా కొట్టుకోవడం మొదలైంది, కారణం సుజాత. కానీ సుజాత కనిపించలేదు. అలా ముందుకు నడుస్తూ చూస్తూ ఉన్నాడు. ఒక్కసారిగా తన పాదాల కింద భూమి కంపించినట్టయింది అబ్బన్నకి. సుజాత రక్తపు మడుగులో పడి ఉండటం కనిపించింది.

33. కన్నీటి పర్యంతమయ్యాడు

ఒక్కసారిగా తన గుండె ఆగిపోయినట్టయింది. సుజాత తలకి గాయమై తను రక్తపు మడుగులో పడి ఉంది, అది చూసిన అబ్బన్న షాక్ తిని స్పృహ కోల్పోయాడు. అక్కడే ఉన్న కొంతమంది వచ్చి సుజాతను చూశారు. తన శ్వాసను చూసి బండి మీద నుండి పడగానే సుజాత తన ప్రాణాలు కోల్పోయినట్లుగా అభిప్రాయపడ్డారు. ప్రమాదం (యాక్సిడెంట్) అయిన స్థలంలో అబ్బన్న సెల్‌ఫోన్ దొరకడంతో అందులోని ఒక నంబర్‌కి ఫోన్ చేసి చెప్పారు. ఇంటిదగ్గర ఉన్న అరుణ్‌కి ఈ విషయం తెలియడంతో ఒక్కసారిగా కన్నీటి పర్యంతమయ్యాడు. అరుణ్‌కి వాళ్ళ నాన్న కంటే అమ్మ దగ్గరే గారాబం ఎక్కువ. ఈ విషయం తెలిసిన అరుణ్ డిప్రెషన్‌లోకి వెళ్ళిపోయాడు. ఈ విషయం తెలియగానే సుజాత వాళ్ళ అమ్మ (లక్ష్మి)కి గుండె పగిలినట్లయింది. ఈ విషయం ఊరిలో అందరికి తెలిసింది. సుజాత తండ్రి (బక్కన్న) పొలం నుండి మధ్యాహ్నం భోజనం చేయడానికి ఇంటికి వస్తున్నాడు. ఊరిలోకి రాగానే ఒక అబ్బాయిని అడిగాడు. ఎందుకు ఇన్ని బైక్‌లు, ఎక్కడికి వెళ్తున్నాయి? ఆ అబ్బాయి ''తాతయ్య! నీకు తెలియదా? నీ కూతురికి, అల్లుడికి యాక్సిడెంట్ అయిందంటా!'' అని చెప్పగానే, ఆ మాట విన్న బక్కన్న తన చేతిలో ఉన్న పార కింద పడేసి ఏమయిందో అని కంగారుతో ''బాబూ! నన్ను కొంచెం యాక్సిడెంట్ స్థలానికి తీసుకెళ్ళు!'' సరే తాతయ్య! అని అతను యాక్సిడెంట్ అయిన చోటుకి తీసుకువెళ్ళాడు. సుజాతను చూసిన బక్కన్నకు ఊపిరి పోతున్నట్లు అనిపించింది. బక్కన్న చాలా ఏడుస్తున్నాడు. అంతలోనే పోలీసులు సుజాతను, అబ్బన్నను నిజామాబాద్ గవర్నమెంట్ హాస్పిటల్‌కు తీసుకెళ్ళారు. చనిపోయిన సుజాతని పోస్ట్ మార్టంకి తరలించారు. అబ్బన్న నడుము దగ్గర బొక్క విరిగింది. కాళ్ళకి, చేతులకి చాలా దెబ్బలు తగలడంతో రక్తస్రావం అయ్యింది. సుజాత వాళ్ళ తల్లిదండ్రుల హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళారు. సుజాత చనిపోయిందని తెలిసిన తల్లిదండ్రుల దుఃఖం కట్టలు తెంచుకుంది.

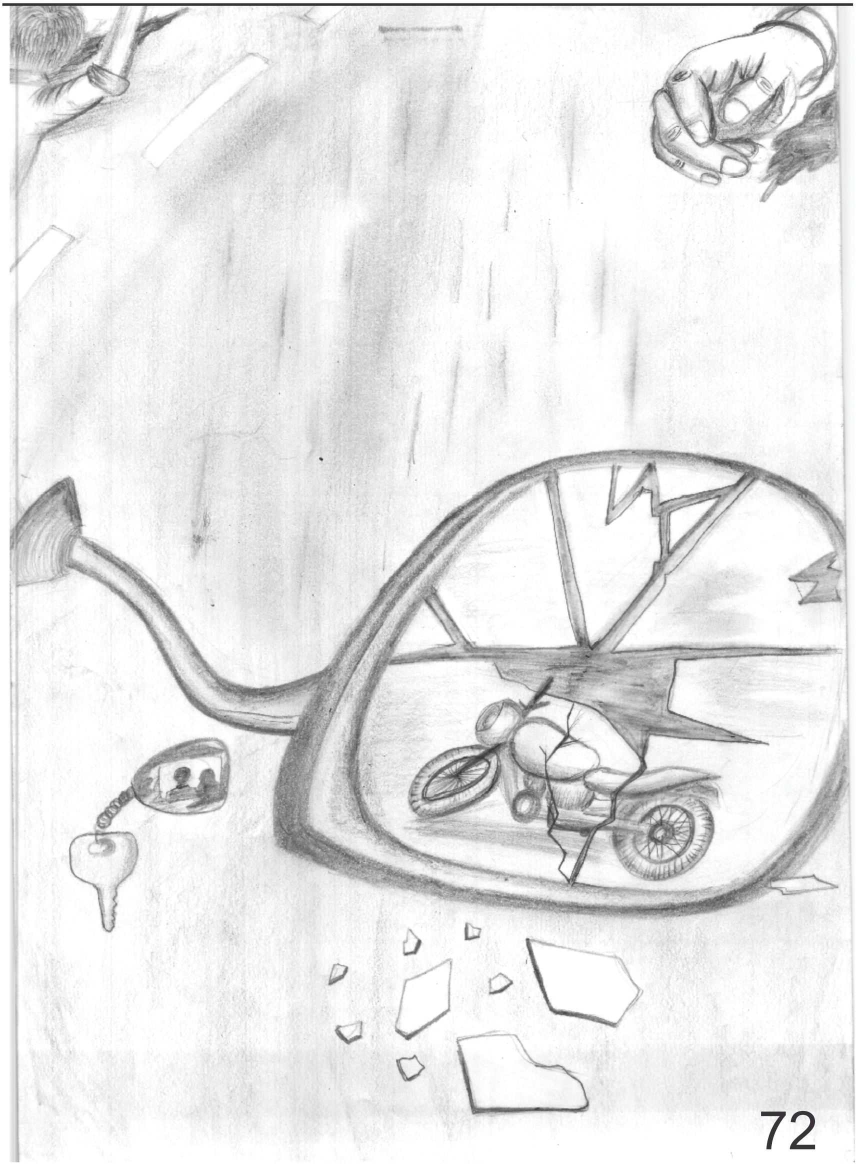

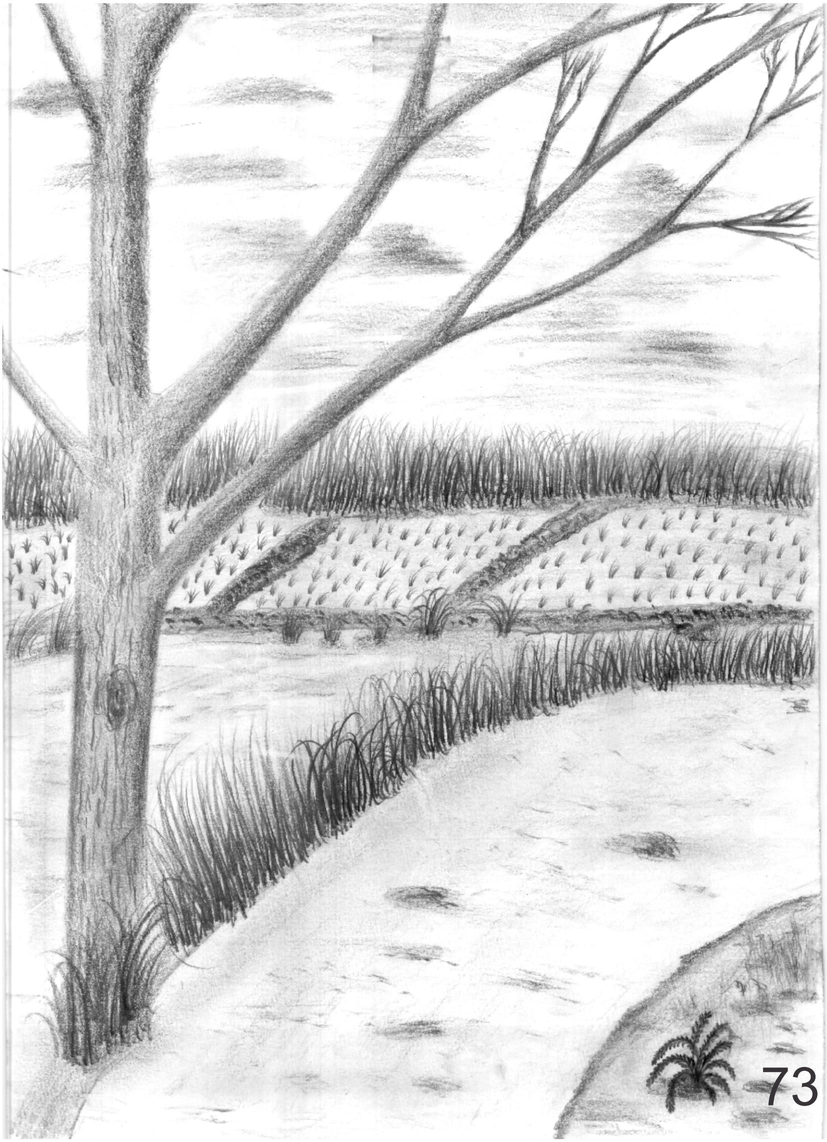

34. ఆఖరి చూపు చూడలేకపోతుందని

ఈ విషయం తెలియగానే, హాస్టల్‌లో చదువుతున్న సుజాత కూతురు (అరుణ)ను ఇంటికి తీసుకురావడానికి తన అత్త సత్యను (జ్యోతి ఆడపడుచు) మేన బావ (సాయికుమార్)ను పంపారు. సత్య అరుణ వాళ్ళ మేడంకు ఫోన్ చేసి జరిగిందంతా చెప్పి అరుణకు తెలియకుండా ఇంటికి పంపమని చెప్పింది. సత్య వచ్చిందని తెలిసిన అరుణ సంతోషంగా తన దగ్గరికి వెళ్ళింది. పండగ ఉంది మీ అమ్మ నన్ను, నిన్ను తీసుకురమ్మని చెప్పింది. మేడంకి ఫోన్ చేసి చెప్పిన పర్మిషన్ ఇచ్చింది. త్వరగా రా! అని చెప్పడంతో ''మేడం వెళ్లు. రెండు రోజుల్లో తిరిగి రా'' అని అన్నది. సత్యతో సంతకం చేయించుకొని వచ్చేసింది బయటకు. సత్య, అరుణ వాళ్ల బావ సాయికుమార్ అరుణని తీసుకొని బైక్ మీద బయలుదేరారు. సత్య అరుణ ఇద్దరు హాస్పిటల్‌కి చేరుకున్నారు. అరుణకి ఏం అర్థం కాలేదు. హాస్పిటల్ వెళ్ళగానే అక్కడ అరుణ వాళ్ళ అమ్మమ్మ, తాతయ్య, పెద్దమ్మ, పెద్దనాన్న, అందరు ఏడుస్తున్నారు. అరుణకు అక్కడ ఏం జరుగుతుందో ఏం అర్థం కాలేదు. అరుణను మార్చురీ రూమ్ దగ్గరికి తీసుకెళ్ళారు. అప్పుడు సాయంత్రం ఆరు గంటలు కావడంతో, అరుణ వాళ్ళ అత్త సుజాతను ఒకసారి చూయించమని అడిగింది. అక్కడున్న వాచ్‌మెన్ చూయించలేదు. ఎందుకంటే ఐదు గంటల వరకే అనుమతిస్తారు రూమ్ తాళాలు లేవు అని చెప్పాడు. అరుణ, సుజాతను ఆఖరి చూపు చూడలేకపోతుందని చాలా ఏడ్చింది. అప్పుడు అరుణకి కొంచెం కొంచెం అర్థం అవుతుంది, ఏదో అయిందనీ, తర్వాత అరుణని ఇంటికి తీసుకెళ్ళారు.

35. సమాధి చేస్తున్నారు

ఆ రోజే పోస్ట్‌మార్టం అయిన సుజాత మృతదేహాన్ని ఇంటికి తీసుకుని వచ్చారు. కానీ అబ్బన్నకి ఇంకా వైద్యం చేయడం పూర్తి కాలేదు. అబ్బన్న స్పృహలోకి కూడా రాలేదు. ఇక చేసేదేమీ లేక తర్వాత రోజు సుజాత అంత్యక్రియలను, అబ్బన్న లేకపోవడంతో, బంధువులే నిర్వహించారు. అరుణ్, సుజాతకు అగ్గి పట్టుకున్నాడు. అసలు ఏం జరుగుతుందో కూడా తెలియని పరిస్థితిలో ఉన్నాడు. అరుణ్ స్నేహితులు ఆ షాక్ నుండి అతడు ఎలా బయటపడతాడో అనుకుంటూ బాధ పడ్డారు. సుజాత కన్న తండ్రి పేగు తల్లడిల్లిపోయింది ఆ క్షణాన. తన తండ్రి చిన్ననాడు తన భుజాల మీద తన కూతుర్ని మోశాను, మళ్ళీ ఇలా తను బ్రతికుండగానే తన కూతుర్ని అంత్యక్రియలకై భుజాన మోస్తానని ఏనాడూ అనుకోలేదు. తన కుటుంబ భారాన్ని కూడా ఎంతో సునాయసంగా మోసే తన మనస్సు ఎన్నడూ లేని విధంగా ఎంతో భారంగా మారిపోయింది. తన మనసులో తానే ఎంతో కుమిలిపోయాడు. సుజాత అక్క అయిన జ్యోతికి సుజాత అంటే చాలా ఇష్టం. సుజాత లేకపోవడంతో సగం బలం పోయినట్లయింది. సుజాత మనస్సు చాలా మంచిది అవడంతో ఎంతో దూరం నుంచి కూడా తన బంధువులు. అరుణ, అరుణ్ స్నేహితుల తల్లిదండ్రులు తనని ఆఖరి చూపు చూడడానికి వచ్చారు. ఎన్నో కన్నీటి సంద్రాల మధ్య సుజాతను తీసుకెళ్తున్నారు. సుజాతను సమాధి చేస్తున్నారు. చూస్తూ ఉండగానే అంతా జరిగిపోయింది. అరుణ్, అరుణ, సుజాత సమాధిపై పడి చాలా ఏడ్చారు. తన చావుకి అబ్బన్న రాకపోవడం ఎంతో దురదృష్టం. సుజాతను చివరి చూపు కూడా చూడలేకపోయాడు. తర్వాత రోజు అబ్బన్నకు స్పృహ వచ్చింది. వచ్చిన వెంటనే ముందుగా సుజాతను అడిగాడు అబ్బన్న. అలా అడగడంతో సుజాత వేరే హాస్పిటల్‌లో చికిత్స తీసుకుంటుందని చెప్పారు తన బంధువులు.

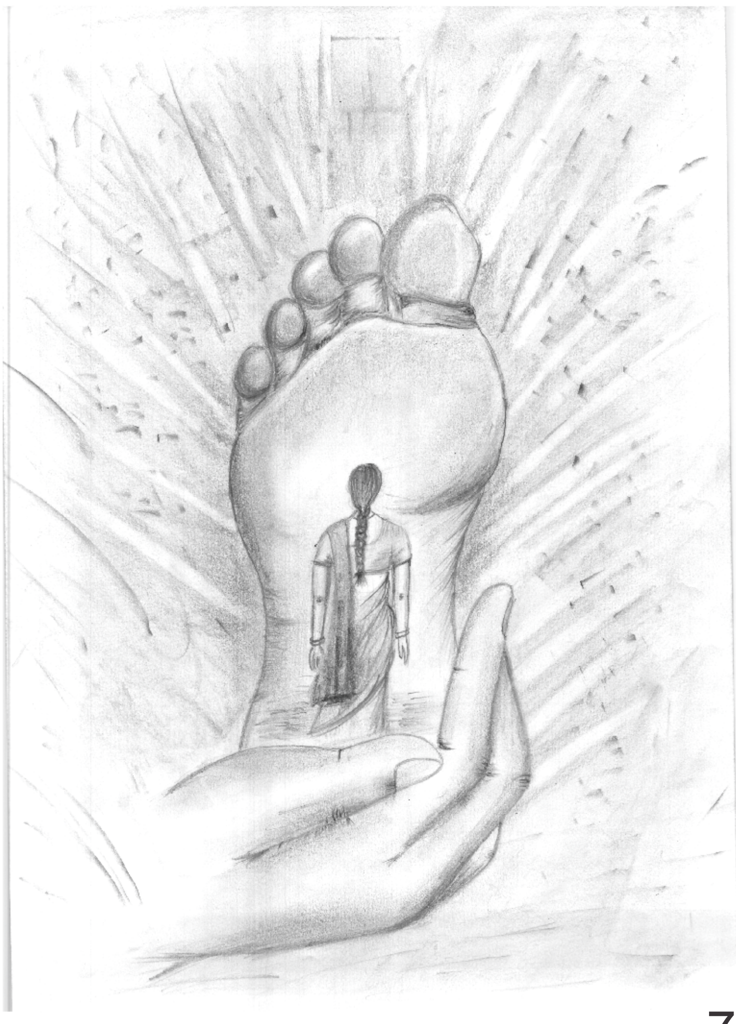

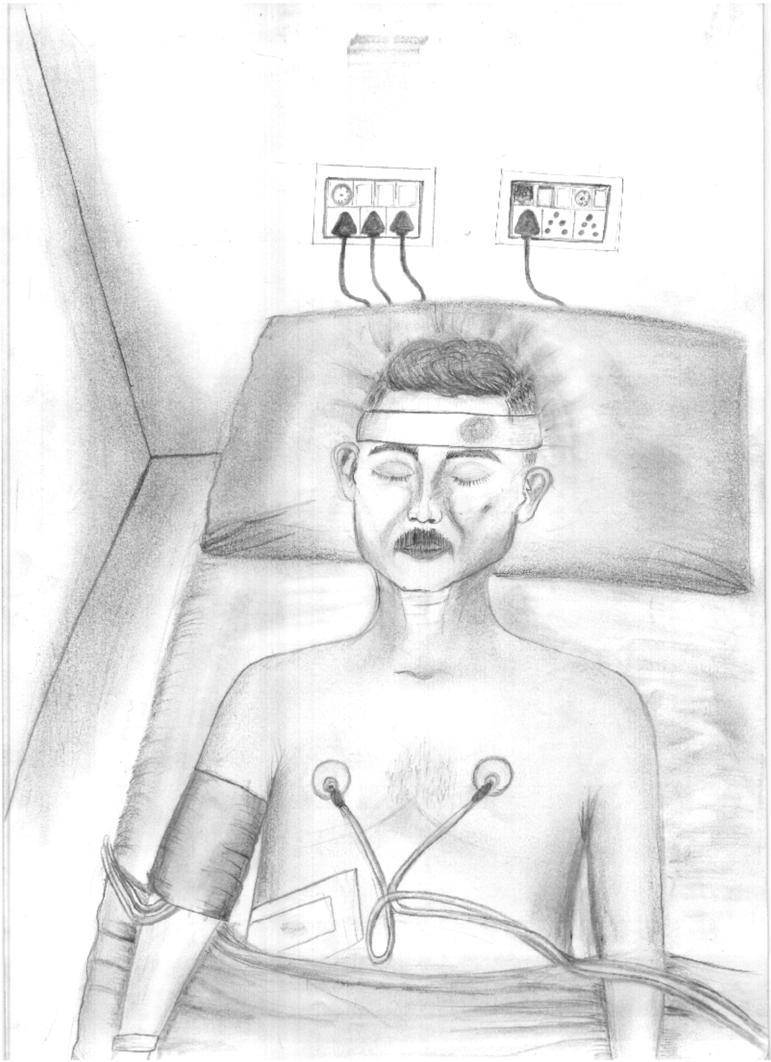

36. గుండెధైర్యం చేసుకొని

సుజాత లేదన్న నిజాన్ని అరుణ్ తొందరగా జీర్ణించుకోలేకపోయాడు. ఎంతో మనస్తాపానికి గురయ్యాడు. అబ్బన్న హాస్పిటల్‌లో ఉన్న సమయంలో జ్యోతి (సుజాత అక్క) కొడుకు సతీష్ ఎంతో ధైర్యవంతుడు తాను సుజాత లేకపోవడం వల్ల అరుణ జీవితం, తను చదివిన చదువు వృధా కాకూడదనీ ఇంగ్లీష్ పరీక్ష రోజు తనని హాస్టల్‌కి తీసుకువెళ్ళాడు. అలా దుఃఖ సంద్రంలో ఉండి కూడా అరుణ పరీక్ష రాసింది. అలా రాయడానికి కూడా కారణం సుజాతనే. సుజాత చిన్నప్పటికి నుండి అరుణని గొప్ప చదువులు చదివించాలని కలలు కనేది. ఇప్పుడు ఈ పరీక్ష రాయకపోతే తన తల్లి కలలు మధ్యలోనే ఆగిపోతాయని భావించిన అరుణ తల్లి కోసమే గుండెధైర్యం చేసుకుని పరీక్షను రాసింది.

అలా నెల రోజుల తర్వాత అబ్బన్నని ఇంటికి తీసుకొచ్చారు. కాని అబ్బన్న తనకు తానుగా నడవలేకపోయాడు. మంచానికే పరిమితమయ్యాడు. తన పరిస్థితి అలా ఉన్నా కూడా సుజాత గురించి అడిగి తెలుసుకుంటూ ఉండేవాడు. ఒక రోజు సుజాత తల్లిదండ్రులు, బంధువులు నిజం చెప్పారు. ఒక్క క్షణం నిశ్శబ్ధంగా ఉండిపోయాడు. కళ్ళ నుండి కన్నీరే తప్ప నోట మాట రాలేదు తనకు. అందరినీ వదిలేసి తను ఒంటరిగా ఎంతో కుమిలిపోయాడు. కానీ తన బాధను ఎవరికీ తెలియకుండా జాగ్రత్త పడ్డాడు. ఎందుకంటే తనను చూసి తన పిల్లలు బాధ పడతారని భావించాడు. ఇకపై పిల్లల కోసమే బ్రతకాలని నిర్ణయించుకున్నాడు.

37. మాటను చెవికెక్కించుకోలేదు

అరుణ తన తండ్రిని చూసి బాధపడుతుందని తనను వాళ్ళ అమ్మమ్మ వాళ్లింటి దగ్గరే ఉంచారు. అరుణ బాధ్యతను పూర్తిగా వాళ్ళ అమ్మమ్మే తీసుకుంది. సతీష్ (మామయ్య) అరుణ బాధ్యతను తీసుకున్నాడు. అరుణ్ తన తండ్రికి కొడుకులా కాకుండా ఒక తండ్రిలా సేవలు చేశాడు. అందువల్లనే అబ్బన్న త్వరగా కోలుకున్నాడని అందరు అన్నారు. అబ్బన్న బంధువులు, తనను ఇంతలా బాధ పడడం చూడలేక మరొక పెళ్ళి చేసుకొమ్మని చెప్పారు. ఆ మాటను చెవికెక్కించుకోలేదు అబ్బన్న. కనీసం తన పిల్లలకు తల్లి కావడం కోసమైనా మరో పెళ్ళి చేసుకొమ్మని బ్రతిమాలారు. అయినా ససేమిరా వద్దని చెప్పేశాడు. తన పిల్లలకు తల్లి తండ్రి అన్ని తానే అయ్యి ఏ లోటు రాకుండా పెంచుతానని చెప్పాడు. చేసేదేం లేక అందరూ ఊరుకున్నారు. అరుణ పబ్లిక్ పరీక్షల కంటే ముందే 11వ తరగతి ఎంట్రెన్స్ పరీక్ష రాసింది. అందులో మంచి మార్కులు రావడంతో తాడ్కోల్‌లో సీటు వచ్చింది. ఇంటి దగ్గర ఉన్నప్పుడే 10వ తరగతి రిజల్ట్ వచ్చింది. అందులో 1000 మార్కులకు 830 మార్కులు వచ్చాయి. ఈ మార్కులు తక్కువగా వచ్చాయని కూడా పట్టించుకోలేదు. మొత్తం వాళ్ల అమ్మను గుర్తుకు చేసుకుంటూ ఉండిపోయింది. అరుణ చదువు కొనసాగించడానికి తాడ్కోల్ హాస్టల్‌లో అరుణను చేర్పించాడు సతీష్. అలా తాడ్కోల్ హాస్టల్‌కి వెళ్ళిన అరుణ తన తల్లిని గుర్తు చేసుకుంటూ క్షణ క్షణం ఏడుస్తూ గడిపింది. ఎప్పుడు చూసినా తన తల్లి ఆలోచనలే తనకు గుర్తుకు వస్తూ ఉండేది. అరుణ ఎప్పుడూ ఏడుస్తూ ఉండడం చూసిన తన తోటి స్నేహితులు ఎందుకు ఏడుస్తున్నావు అని అడిగారు ''ఇక్కడ ఉండాలని లేదా? ఇంటి దగ్గర చదువుకుంటావా?'' అంటూ ప్రశ్నల మీద ప్రశ్నలు వేస్తునే ఉన్నారు. అరుణ మాత్రం వాళ్ళు అడిగిన ప్రశ్నలకు సమాధానం ఇవ్వకుండా ఏడుస్తూనే ఉంది. అరుణ స్నేహితురాలు భాగ్యశ్రీది వాళ్ళ ఊరే కావడంతో తన తల్లి చనిపోయిందని అందుకే తన తల్లిని గుర్తు చేసుకుంటూ ఏడుస్తుందని చెప్పింది. భాగ్యశ్రీ ఆ విషయం చెప్పగానే అందరు షాక్ అయ్యారు. ''అవునా! ఎలా చనిపోయింది?'' అంటూ అడగడం మొదలు పెట్టారు. అలా ఏడుస్తూ ఏడుస్తూ వారం గడిచింది.

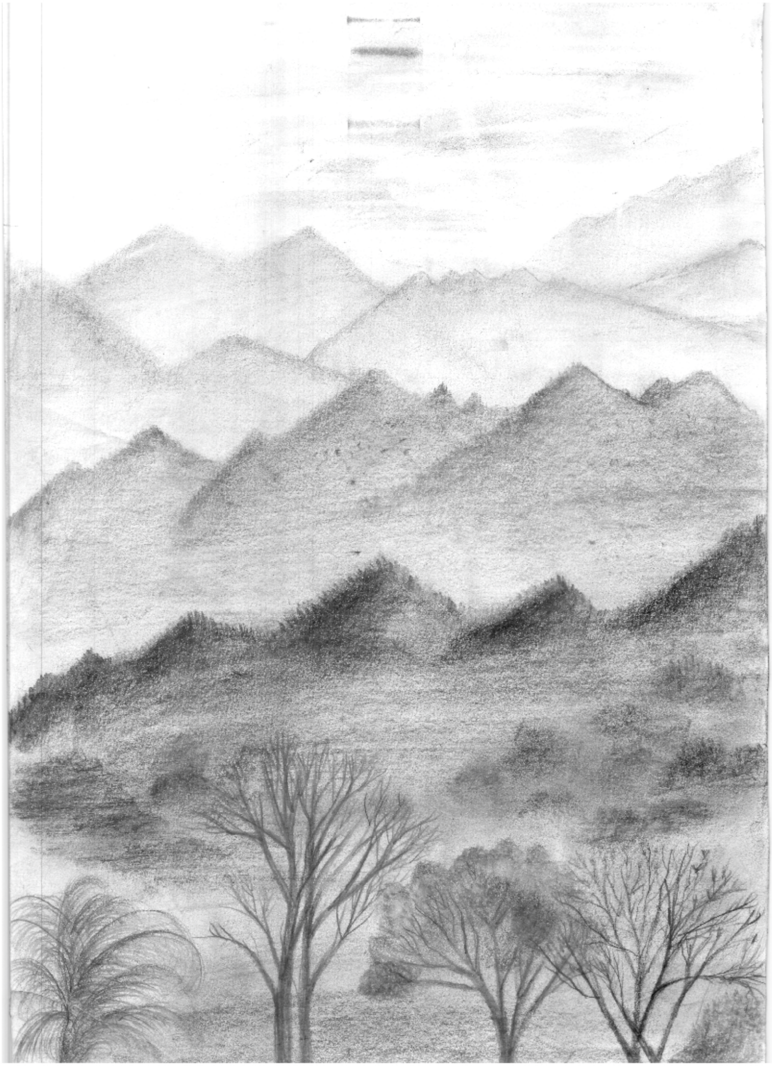

38. అమ్మ గుర్తుకొస్తుంది

ఎప్పుడు ఏడుస్తూ ఉండటం గమనించిన తన స్నేహితులు వాళ్ళ క్లాస్ టీచర్ అనిత మేడంకు చెప్పారు. మేడం, ''ఫోన్ మాట్లాడతావా? మీ అమ్మ వాళ్లతో?''అని అడగడంతో అరుణ వాళ్ల నాన్నకు ఫోన్ చేసి మాట్లాడింది. ఉండాలని లేదు అని తన తండ్రితో చెప్పలేక బాగున్నాను అని చెప్పి ఫోన్ పెట్టేసింది. ఎవరితో చెప్పాలో అర్థం కాలేదు. తర్వాత సతీష్‌కు ఫోన్ చేసింది. ''అన్నా! నాకు అస్సలు ఇక్కడ ఉండాలని లేదు.. అమ్మ గుర్తుకొస్తుంది. నన్ను ఇంటికి తీసుకెళ్లు..'' అని అడిగింది. ఆ మాటతో ''కొన్ని రోజులు ఉండి చూడు, నీకు ఉండాలని లేకపోతే తీసుకెళ్తాను'' అని చెప్పడంతో సరే అంది అరుణ అంతలోనే రెండవ శనివారం వచ్చింది. అందరు తల్లిదండ్రులు తమ పిల్లల కోసం ఇష్టమైన పదార్థాలు పిండి వంటలు, సరుకులు ఇలా అన్ని విధాలుగా తీసుకొని వచ్చేవారు. అలా ఆ రోజు కూడా తమ పిల్లలను చూడటానికి అందరి తల్లిదండ్రులు వచ్చారు. అలా అందరినీ చూడడంతో అరుణ వాళ్లను చూసి చాలా ఏడ్చింది. తన తల్లి ఉంటే కూడా తనకు ఏది తక్కువ కాకుండా, రమ్మని చెప్పిన సమయానికి వచ్చేది. రాగానే దగ్గరకు తీసుకొని ముద్దు పెట్టి, బుజ్జగిస్తూ తినిపించిన రోజులు పదే పదే గుర్తుకువచ్చాయి అరుణకి. లక్ష్మి, సతీష్ వచ్చారు. ఇంటికి తీసుకువెళ్ళమని ఏడుస్తూనే ఉంది, ఉండాలని లేదని. వాళ్ళు ఎంత చెప్పిన ఏడవడం మానలేదు. మళ్ళీ ఒక వారం తర్వాత వచ్చి తీసుకువెళ్తా అని చెప్పి వెళ్ళేవారు. అలా ప్రతి రెండవ శనివారం ఏడుస్తూనే ఉండేది. ఎప్పుడు చూసినా తరగతి గదిలో కూర్చోని ఏడ్చేది. తన స్నేహితులు తనను ఓదారుస్తూ ఉండేవారు. అలా కొంచెం కొంచెంగా వాళ్లతో మాట్లాడడం మొదలు పెట్టింది.

39. కుమిలిపోతూ ఏడ్చేది

ఎంత చూసుకున్న వాళ్ల అమ్మ లేని లోటు ఎవరూ తీర్చలేకపోయారు. చూస్తూ ఉండగానే దసరా సెలవులు వచ్చేశాయి. సతీష్ వచ్చి అరుణను ఇంటికి తీసుకెళ్ళాడు. ఇంటి దగ్గర తన తల్లి బుజ్జగిస్తూ నిద్ర లేపిన రోజులు మళ్ళీ గుర్తుకు రావడం మొదలైంది. అలా ఇంటికి వెళ్ళిన ప్రతిసారి అరుణకు ప్రతిక్షణం వాళ్ల అమ్మ (సుజాత) తనను చూసుకునే విధానం గుర్తుకువస్తూ ఉండేది. తనలో తానే కుమిలిపోతూ ఏడ్చేది. మళ్లీ వాళ్లందరిని బాధ పెట్టడం ఇష్టం లేక ఇంటి దగ్గర ఎవరూ లేనప్పుడు ఒంటరిగా కూర్చోని సుజాతను తలచుకుంటూ ఏడుస్తుండేది. అలా ఇంటికి వెళ్లిన ప్రతిసారి అరుణకు తన తల్లి తలుచుకునేది. హాస్టల్‌కి వెళ్లమన్న ప్రతిసారి ఏడ్చేది. చూస్తూ ఉండగా ఇంటర్ మొదటి సంవత్సరం లాస్ట్ పరీక్షలు వచ్చేశాయి. అన్ని పరీక్షలు బాగానే రాసింది కాని మాథ్స్ బి పరీక్ష బాగా రాయలేనని చాలా ఏడ్చింది. మాథ్స్ చెప్పే మేడమ్ పేరు (అనిత) ఆ మేడమ్ పిలుచుకుని అడిగింది. పాస్ మార్కులు వస్తాయా అని అడిగింది. ఆ మాటతో అరుణ 50 మార్కులు కరెక్టుగా రాశాను అని చెప్పడంతో ఎందుకు అంతలా భయపడుతున్నావు పాస్ అవుతావు.. టెన్షన్ పడకూ అని చెప్పింది. పరీక్షలు అన్ని అయిపోయి అందరు ఇంటికి వెళ్ళారు. అప్పుడు కరోనా వైరస్ దేశం అంతా వ్యాపించింది. ఎవరి ఇంట్లో వాళ్లే ఉంటూ కరోనా వైరస్ బారిన పడకుండా జాగ్రత్తలు తీసుకుంటూ ఉన్నారు. ఆ క్షణంలో అరుణకు సుజాత చాలా గుర్తుకు వచ్చింది. ఆ సమయంలో సుజాత ఉంటే వీళ్లను జాగ్రత్తగా చూసుకుంటూ వీళ్ళకు నచ్చిన వంటలు చేస్తూ తినిపించేది అంటూ క్షణక్షణం గుర్తు చేసుకుంటూ ఆ రోజులు అలా గడిపేస్తూ ఉంది. కొన్ని రోజుల తర్వాత ఇంటర్ మొదటి సంవత్సరం రిజల్ట్ వచ్చింది. 1000కి 690 మార్కులు వచ్చాయి. తర్వాత రోజులు కూడా కరోనా వల్ల ఇంటి దగ్గరే ఉన్నారు. ఇంటర్ రెండవ సంవత్సరం చదవకుండానే పాస్ చేశారు. మొదటి సంవత్సరంలో వచ్చిన మార్కులే రెండవ సంవత్సరంలో కూడా వేశారు. అలా రెండు సంవత్సరాలు అయిపోయింది. అప్పుడే అరుణ్ దుబాయి వెళ్ళడానికి వీజా అప్లయ్ చేశాడు. కొన్ని రోజులకు వీజా కన్ఫమ్ అయింది. అరుణ్ అప్పటినుంచి దుబాయిలోనే ఉన్నాడు.

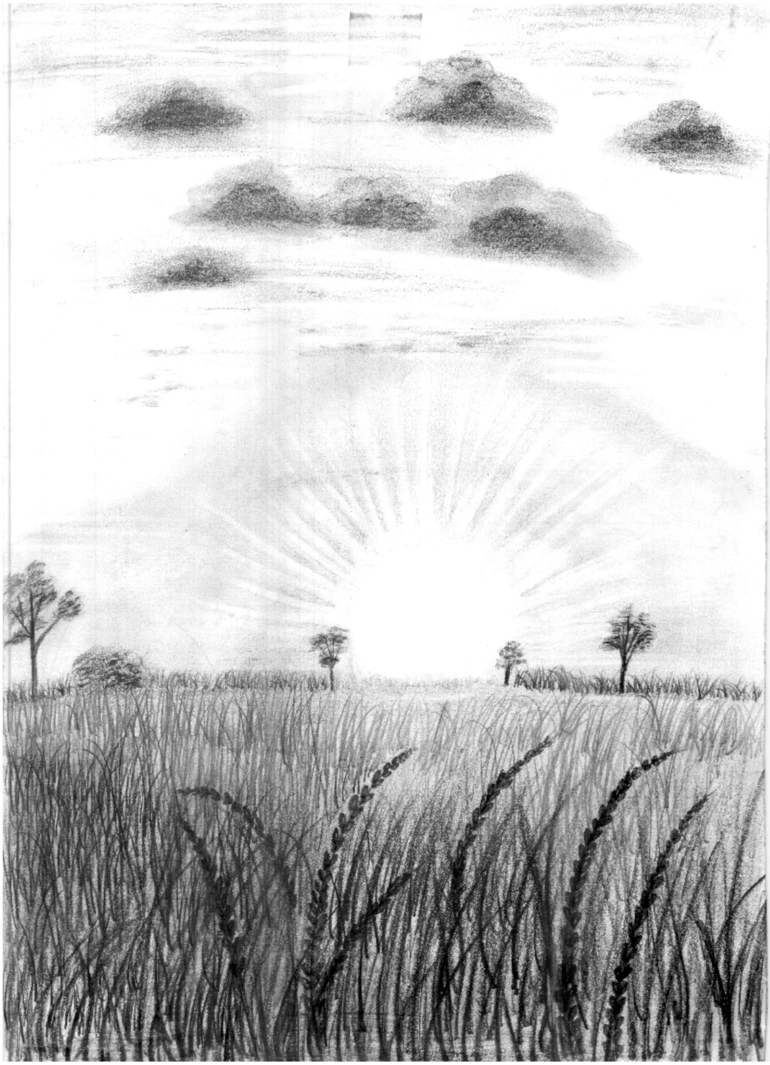

40. ఇంటి దగ్గరే చదువుకుంటాను

కొన్ని రోజులకు డిగ్రీ ప్రవేశ పరీక్ష రాసింది. దాస్‌నగర్‌లో సీటు వచ్చింది. అరుణ సతీష్‌తో ఇంటి దగ్గరే చదువుకుంటానని చెప్పింది. ఎలాగో సీటు వచ్చింది కదా, హాస్టల్లోనే అని అన్నాడు సతీష్. ఇలా వీళ్ళు మాట్లాడిన రెండు రోజులకు అరుణతో పాటు ఇంటర్ చదివిన అక్షయ. అరుణకి ఫోన్ చేసి, నీకు నాకు దాస్‌నగర్‌లో సీటు వచ్చింది కదా, ఎప్పుడు వెళ్దాం అని అడిగింది. అరుణ అక్షయతో ఫోన్ మాట్లాడినప్పుడు సతీష్ విన్నాడు. ఎలాగో నీకు తోడుగా నీతో చదువుకున్న నీ స్నేహితురాలు ఉంది కదా, అక్కడే చదువుకో.. అని చాలా బ్రతిమిలాడాడు. సతీష్ చెప్పడంతో దాస్‌నగర్‌లో చేరింది. డిగ్రీలో అరుణ బీఏ గ్రూప్ తీసుకుంది. అక్కడ అరుణ అక్షయతోనే ఉండేది. తనకు ఎలాంటి బాధ వచ్చిన తనతో చెప్పుకునేది. ఇంటర్‌లో తనతో పాటు చదువుకున్నప్పటికి అక్కడ అంత స్నేహబంధం ఉండేది కాదు. అరుణ ఏడుస్తూనే ఉండడంతో ఎవరితో ఎక్కువగా మాట్లాడకపోవడం వల్ల కావచ్చు ఇంటర్‌లో తనకంటూ ఒక మంచి స్నేహితురాలు లేదు. డిగ్రీలో తనతో ఉండే స్నేహితురాలు దొరకడం వల్ల తనకున్న బాధలను చెప్పుకుంటూ, అందరితో కలిసి ఉండడం మొదలు పెట్టింది. అలా చూస్తూ ఉండగా డిగ్రీ మొదటి సంవత్సరంలో మంచి మార్కులతో పాస్ అయింది. రెండవ సంవత్సరంలో తన ఉపాధ్యాయులు ఎప్పుడు తనకు అండగా ఉండేవారు. అరుణ తన తల్లి కోరుకున్నట్టు మంచిగా చదువుకొని తన విజయం వైపు వెళ్ళాలనుకుంది. సతీష్ కూడా తనకు మంచి భవిష్యత్తు ఇవ్వాలని తన చదువుల కోసం ఎంత

డబ్బు అయిన కావాలన్న వెనుకడుగు వేయడు. తన స్నేహితురాలు అక్షయ స్నేహితురాలిగా కాకుండా ఒక తోబుట్టువులా అర్థం చేసుకొని తన వెన్నంటే ఉండేది. అరుణను ప్రోత్సాహిస్తూ ఉండేది. అరుణ వాళ్ళ తల్లి లేదన్న బాధను కొద్దికొద్దిగా మర్చిపోతుంది. డిగ్రీ మూడవ సంవత్సరంలో అరుణ ఒక రోజు తన తల్లి గురించి వేదికపై మాట్లాడింది. అదే మొదటిసారి తను వేదికపై మాట్లాడడం. మాట్లాడిన తర్వాత అరుణ, అక్షయ చాలా ఆనందపడ్డారు. అరుణ చదువు కొనసాగుతూ ఉంది. అరుణ చాలా బాగుంటుంది. తనకు తన తల్లి లేదన్న బాధ తప్ప ఏ బాధా లేదు. అరుణ తన అన్నయ్యలు, తాతయ్య, అమ్మమ్మ, నాన్న మరియు తన స్నేహితులు చూపించే ప్రేమను పొందతూ సంతోషంగా ఉంటుంది.

నేను రాస్తున్నది నా అనుభవాలే కాదు. నాలో ఉన్న బాధ కూడా. ఎవరి జీవితంలో ఎవరు శాశ్వతం కారు.. ఎప్పుడైనా వదిలి వెళ్ళాల్సిందే. కాని నా జీవితంలో ఆ రోజు తొందరగా వచ్చేసింది. నాకు మా అమ్మ అంటే చాలా ఇష్టం. ఎంత అంటే నా బాల్యంలో ఒక రోజు రాత్రి భూకంపం వస్తుంది అని అందరూ అనడంతో ఆ రోజు మా అమ్మ, మా అమ్మమ్మ వాళ్ల ఇంటికి వెళ్లింది. నేను పడుకున్నానేమోనని నన్ను నిద్ర లేపకుండా వెళ్ళింది. ఐదు నిమిషాలు చూశా ఇంకా రాకపోవడంతో అప్పుడు నేనే మా అమ్మమ్మ వాళ్ల ఇంటికి వెళ్ళాను. అప్పుడు మా అమ్మ ''చిన్ని ఎందుకు వచ్చావు? ఏం అయింది?'' అని అడిగింది.

అప్పుడే నేను మా అమ్మతో ఇలా అన్నాను. అమ్మ భూకంపం వస్తుందంట కదా, అందుకే నేను నీ దగ్గరికి వచ్చాను అని అన్నాను. ఓ భయపడ్డావా? అంది మా అమ్మ. కాదమ్మా, నేను చనిపోవడం కూడా నీతోనే చనిపోవాలి అన్నాను. అప్పుడు అక్కడ ఉన్న వారందరు నవ్వారు. అప్పుడు మా అమ్మ నన్ను దగ్గరికి తీసుకొని ముద్దాడింది. తర్వాత తన ఒడిలో పడుకోబెట్టుకుంది.

హాస్టల్ నుండి ఇంటికి వెళ్ళిన తర్వాత మా అమ్మని వదిలి ఒక్క రోజు కూడా ఉండేదాన్ని కాదు. అలాంటిది నేను ఇన్ని సంవత్సరాలు ఉండాల్సి వస్తుందని కలలో కూడా అనుకోలేదు. బహుశ ఇదేనేమో జీవితమంటే. మా అమ్మ నా బెస్ట్ ఫ్రెండ్. నేను మా అమ్మతో ప్రతి విషయాన్ని చెప్పుకునేదాన్ని. మా అమ్మ కూడా చెప్పేది. ఎక్కడన్నా ప్రేమికులు కనిపిస్తే వాళ్ళని నాకు చూపించేది. వాళ్ళని చూసి నేను, మా అమ్మ చాలా నవ్వుకునే వాళ్ళం. మా

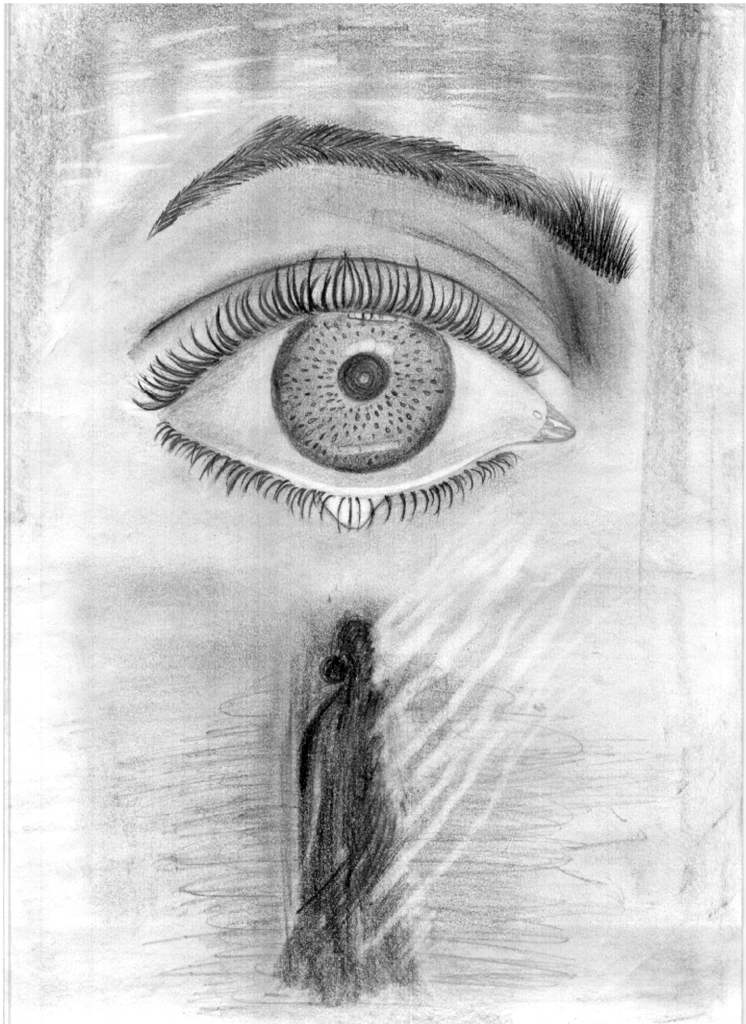

అమ్మా నాన్నలు నన్ను, మా అన్నయ్యని ఏ లోటు లేకుండా చూసుకునేవారు. మా ప్రపంచం మాదే. కలిసి తినేవాళ్ళం. ఎంతో సంతోషంగా ఉండేవాళ్ళం. మేము మధ్యతరగతి అయినప్పటికీ మా ఆనందాలు, సంతోషాలు శ్రీమంతుల కన్నా గొప్పగా ఉండేవి. మేము ఎప్పుడూ మా అమ్మా నాన్నలను ఇబ్బంది పెట్టలేము. మా అమ్మ మమ్మల్ని చూసి చాలా ఆనందపడేది. అందరి పిల్లల్లాగా వాళ్ళను ఇబ్బంది పెట్టలేము అనీ. అందరూ అనేవారు మా అమ్మతో. మీ పిల్లలు నువ్వు గీసిన గత కూడా దాటరు అని.

మా అమ్మ ఎప్పుడూ చెబుతూ ఉండేది మాకు. మీతో పాటు ఇంకా గొప్ప వరం ఇచ్చాడు ఆ దేవుడు అదేంటంటే.. ఎవరికైనా కాళ్ళు బెణకడం, మెడ పట్టుకుంటే మా అమ్మ దగ్గరికి వచ్చేవారు. ఎందుకంటే అమ్మ తన చేతిలో నూనె పెట్టి రాయడం వల్ల వాళ్ళకు ఆ నొప్పి రెండు రోజుల్లో తగ్గేది. మా ఊరి వాళ్ళే కాకుండా వేరే ఊళ్ళోవాళ్లు కూడా వచ్చేవారు. కాని మా అమ్మ చేసిన పనిక ఎప్పుడు డబ్బులు తీసుకునేది కాదు. ఆ పనిని ఒక వరంగా భావించేది.

మా అమ్మ చనిపోవడం ఇంకా ఒక కలలాగే ఉంది. అందరూ అంటారు కదా.. ఉన్నప్పుడు వాళ్ళ విలువ మనకు తెలీదు.. లేనప్పుడు తెలుస్తుంది అని. కానీ, నాకు మా అమ్మ ఉన్నప్పటినుంచి తెలుసు, తన విలువ. నాకు తెలుసు కాని చాలా మందికి తెలియదు.

నేను మా అమ్మని చాలా మిస్ అవుతున్నా. ప్రతి నిమిషం మిస్ అవుతున్నా. రెండవ శనివారం మా స్నేహితులా తల్లిదండ్రులు వస్తారు. వాళ్ళను చూస్తే, చాలా ఏడుపు వస్తుంది. మా అమ్మ చాలా గుర్తుకు వస్తుంది. నేను ఏడవడం మొదలు చేస్తే అంతలోనే మేము ఉన్నామంటూ వస్తారు మా అన్నలు (సతీష్, అరుణ్, గణేష్, సాయికృష్ణ) మా అమ్మమ్మ, నాన్న.

అందరూ పండగలు వస్తే సంతోషపడతారు. కాని నాకు మాత్రం చాలా బాధగా అనిపిస్తుంది. ఎందుకంటే అందరికి అమ్మ ఉంటుంది నాకు ఉండదు కదా. నేను ఇంటర్‌లో ఉన్నప్పుడు చాలా ఏడ్చేదాన్ని, మా అమ్మ చనిపోయిన తర్వాత నేను కొత్తగా హాస్టల్‌కి వెళ్ళడం అదే మొదటిసారి. నాకు మా అమ్మ చాలా గుర్తుకువచ్చేది. ఎందరు ఉన్న తల్లి లేని జీవితం ఒంటరి జీవితమే.

ఒక కూతురికి తల్లి అవసరం ఎప్పుడైతే చాలా ఉంటుందో అప్పుడే మా అమ్మ నన్ను వదిలివెళ్ళింది. నా బాధలు ఎవరికి చెప్పాలో అర్థం కాక నాలో నేనే చాలా బాధపడేదాన్ని.

మా అమ్మ చనిపోయినప్పటి నుంచి నా బాధ్యతలు మా అమ్మమ్మ వాళ్లే తీసుకున్నారు. మా అమ్మమ్మ, తాతయ్య మా అమ్మని ఎలా చూసుకునేవారో అంత కన్నా ఎక్కువగా నన్ను చూసుకుంటున్నారు. నాకు మా అమ్మ ప్రేమతో పాటు మా అమ్మమ్మ ప్రేమ కూడా దొరుకుతుంది.

మా సతీష్ అన్నకి నేను అంటే చాలా ఇష్టం. మా అన్న నన్ను కూతురిలా చూసుకుంటాడు. నాకు ఏ కష్టం రాకుండా నా వెన్నంటే ఉంటాడు. నాకు ఏం కావాలో నా కన్న మా అన్నకే ఎక్కువగా తెలుసు. ఎంవరైనా మా అన్నను మా కుటుంబంలో ఎవరు ఎక్కువగా ఇష్టం అని అడిగితే వెంటనే నా పేరే చెప్తాడు. నేను ఎక్కడ బాధ పడతానో, ఎక్కడ ఏడుస్తానో అని ఎంత ముఖ్యమైన పని ఉన్నా, ఆ పని పక్కన పెట్టి నా దగ్గరకు వస్తాడు. ప్రతి నెలా రెండవ శనివారం, సొంత అన్నలే పట్టించుకోని ఈ రోజుల్లో నన్ను ఇంతలా చూసుకుంటున్నాడు మా అన్న.

సాయికృష్ణ (మా పెద్దమ్మ కొడుకు) అన్న అంటే నాకు చాలా భయం,

ఎందుకంటే పెద్దన్న కదా. కాని నన్ను చాలా బాగా చూసుకుంటాడు. అన్న భార్య మేఘన వదిన నన్ను తన చెల్లెలిలా చూసుకుంటుంది. ఇకపోతే మా గణేష్ అన్న, నేను అన్న కలిసి చాలా కోతి పనులు చేస్తాము. మా ఇంటికి వచ్చిన ప్రతిసారీ నాకు ఏదోకటి తీసుకుని వస్తాడు. చాలా గారాబం చేస్తాడు అరుణ్ అన్న. అన్నకు నాకు నిమిషం కూడా పడదు. ఎప్పుడూ కొట్టుకుంటూనే ఉంటాము. నేను చిన్నదాన్ని కావడం వల్ల చాలా గారాబం చేసేవాడు. కాని మా అన్నకు నేనంటే చాలా ఇష్టం.. కోపం ఎక్కువే కాని మనసు మాత్రం చాలా మంచిది. మా పెద్దనాన్న కొడుకు శ్రీకాంత్ అన్న, భార్య శ్యామల మా వదిన నన్ను ఒక స్నేహితురాలిగా చూసుకుంటుంది. అన్ని నాతో చెప్పుకుంటుంది అన్ని నాతో చెప్పుకుంటుంది. నేను కూడా మా వదినతో అన్ని చెప్తా. మా అన్న, నేను చాలా తక్కువగా మాట్లాడుకుంటాం కాని మాట్లాడిన తక్కువ సమయంలో అన్ని విషయాలు మాట్లాడుకుంటాం. నాకు ఏ కష్టం వచ్చిన ఇంతమంది అన్నలు ఉన్నారు. నాకు ఒక ధైర్యం నిరంతరం నా వెంటే ఉంటుంది.

మా పెద్దమ్మ, పెద్ద నాన్న (జ్యోతి, మోహన్) అమ్మ చనిపోయినప్పటి నుండి వీరే నన్ను చాలా బాగా చూసుకుంటున్నారు. ప్రతి పండగకు మా ఇంటికి వచ్చినప్పుడు ఇష్టమైన పదార్థాలు చేసి పెడుతుంది. మా అత్తమ్మ వాళ్లు, మామయ్య వాళ్లు అందరు నా సంతోషమే కోరుకుంటారు.

మా నాన్న (అబ్బన్న) నా దేవుడు. నేను ఏది చెప్తే అదే సరియైనది అని అంటాడు. మా నాన్నకు నేనే ప్రపంచం.. వేరే లోకం లేదు. మా అమ్మని కోల్పోయిన తర్వాత మా నాన్న ముఖంలో మేము ఎప్పుడు సంతోషం

చూడలేము. తనలో తానే చాలా కుంగిపోతాడు కాని మా ముందు చాలా నవ్వుతూ ఉంటాడు. మా నాన్న గురించి ఎంత చెప్పిన తక్కువే నా దృష్టిలో ఇప్పటివరకు నేను ఏదీ అడిగినా కదనలేడు మా నాన్న.

నా జీవితంలో ఒక మంచి స్నేహితురాలు పరిచయం అయింది. తన పేరు అక్షయ. అమ్మ చనిపోయిన తర్వాత ఇంటర్‌లో పరిచయమైన మొదటి స్నేహితురాలు. కాని నేను తనతో అంతగా మాట్లాడేదాన్ని కాదు. డిగ్రీలో కూడా ఒకటే కళాశాల కావడం వల్ల ఇద్దరి మధ్యలో స్నేహం మరింత బలపడింది. దేవుడు మన జీవితంలో ఒకరిని దూరం చేసినప్పుడు మరొకరిని దగ్గర చేస్తాడు అంటారు కదా. అలా నా జీవితంలో అక్షయ కావచ్చు. నా ప్రతి విషయంలో నాకు తోడుగా ఉంటుంది. నేను బాధలో ఉన్నప్పుడు నేను ఏడిస్తే తను కూడా ఏడుస్తుంటుంది. నాతో మాట్లాడకుండా ఒక్క రోజు కూడా ఉండలేదు. తను నా జీవితంలోకి వచ్చినందుకు నేను చాలా ఆనందపడుతున్నాను. మా స్నేహం ఎప్పుడు ఇలాగే ఉండాలని కోరుకుంటున్నాను.

ఎంతో మంది తల్లిదండ్రులను కోల్పోయినవారు ఉంటారు. ఇలాంటివి ఎన్నో మనసును కదిలించే కథలు వింటుంటాం, చూస్తుంటాం. కాని ఆ బాధ తల్లిదండ్రులను కోల్పోయిన వారికి మాత్రమే తెలుస్తుంది. ప్రతి ఒక్కరి జీవితంలో ఎవరు ఉన్నా.. లేకున్నా తల్లిదండ్రులు మాత్రం కచ్చితంగా ఉండాలి. మన గురించి ఎవరు ఆలోచించినా.. ఆలోచించకున్నా మనను కన్న ప్రేమ మాత్రం ఎప్పుడూ మన గురించే ఆలోచిస్తుంది. నా కొడుకు తిన్నాడో, లేదో, ఎలా ఉన్నాడో, నా కూతురు ఎలా ఉందో, ఏం చేస్తుందో అని ప్రతి నిమిషం వారు మన గురించే ఆలోచిస్తారు.

మనకు దేవుడు ఎన్నో పరీక్షలు పెడతాడు. 10వ తరగతి అనేది ప్రతి ఒక్కరి జీవితంలో ఎక్కే మొదటి మెట్టు. అలాగే నేను ఎక్కే మొదటి మెట్టులోనే మా అమ్మ చూడలేకపోయింది.

అమ్మ నా విజయానికి మొదటి మెట్టు ఎక్కేటప్పుడు నువ్వు నన్ను వదిలి దూరంగా కానరాని లోకాలకు వెళ్ళిపోయావు, కాని నా విజయంలో నువ్వున్నావు. ప్రతి మెట్టు అలాగే నేను అందుకునే ప్రతి విజయంలో నువ్వు నాకు తోడుండమ్మా!

About the Author

Si

SCHOOL OF

EMERGING WRITERS

Telangana Social Welfare
Residential Educational Institutions Society

9 789348 512970